

Interviu cu Ion Cristoiu, părintele senzaționalului din presa românească

Politicianul, la noi, este și jurnalist. Înțelege că un ziar al lui e unul care trebuie să fie imbecil ca el

Balzac nu mai merge pe smartphone | PAGINILE 8-9

www.opiniastudenteasca.ro

/opiniaveche

telefon: (0746) 230 032

e-mail:redactia@opiniastudenteasca.ro

De dragul copiilor, **mamele** își iau în fiecare zi viața de la capăt

Pentru cei mai mulți dintre noi, dragostea de mamă nu se învață în nici o școală. Și nici cea care ne crește nu știe de unde a aflat că ne iubește fără măsură. Femeile din jurul nostru sînt mame în multe feluri. Unele împletesc de acasă dorul de copii, își îngrămadesc tinerețea cu tot cu griji într-o cameră mărunță sau decid din timp cînd i-ar putea face loc în brațe unui om nou. Studente, singure, văduve,

iubite, fericite, îndurerate, femeile care fac roțile lumii să se învîrtă sînt frumoase. Au brațele deschise, ochii oboșiți și sufletul plin, întotdeauna atins de vreo grijă legată pentru binele copiilor. Ce le lipsește, ce lucru le-a fost dat prea des, ce-ar fi putut să facă mai bine atunci cînd odraslele abia le ajungeau la genunchi.

! [detalii în PAGINILE 10-11](#)

CAP ÎN CAP

Un student de la „Cuza” a cîștigat Olimpiada Internațională de Matematică

• participanții de la universitățile ieșene au obținut o medalie de aur, două de argint și nouă de bronz.
! [PAGINA 3](#)

PASTILA DE DUPĂ

Meniu pentru un pierde-vară

• astăzi cînd ne trezește alarma ca să ne pregătim pentru facultate, deschidem porțile iadului, vedem dracii dinlăuntru, ne înspăimîntăm și izbim capacul cu furie. ! [PAGINA 6](#)

1001 CHIPURI

Disecțiile ascunse din creierul facultăților

• oamenii pasionați din laboratoarele universităților ieșene uită de griji atunci cînd intră în farmaciile lor ! [PAGINA 7](#)

Părinții își iubesc pruncii chiar și atunci cînd aceștia vin pe neașteptate.

HONORIS FĂRĂ CAUSA

O catedră în plus pentru profesorii din învățămîntul preuniversitar

• la „Cuza” există cele mai multe oferte de studii din țară pentru specializarea într-un alt domeniu. ! [PAGINA 5](#)

LUMEA PE JAR

Mitul lui Narcis s-a înecat în pozele selfie

Inclusiv președintele Obama și chiar Papa Francis au cîte un selfie la activ. ! [PAGINA 4](#)

EDITORIAL

Un dascăl la promoție, vă rog!

Agonia profesorilor din licee se apropie de sfîrșit. Gata cu normele didactice imposibil de îndeplinit și cu tara de-a fi ales, cîndva, să-i învețe pe alții o disciplină fără căutare „pe mai departe” și cu prea puține ore în curriculum. Lumina de la capătul tunelului se numește, lemnos, „conversie profesională” și e la promoție – 2.335 de de locuri la 20 de specializări din opt facultăți. Trei-patru semestre la seral și din profesori de Desen sau de Sport, cadrele didactice pot ajunge profesori de Psihologie sau de Economie. Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași a bătut palma cu Inspectoratul Școlar Județean din Iași și cu Uniunea Sindicatelor Libere din Învățămîntul Preuniversitar să le-ntindă o mînă celor „necăjiți”. Oportunitatea a fost și primită și îmbrățișată cu entuziasm de profesori, de formatori și de opinia publică deopotrivă. Acei „educatori amărîți” au, în sfîrșit, oportunitatea de a-și găsi o cale de supraviețuire și, deja, sînt mai multe cereri decît locuri pentru a candida la șansa unei catedre în plus.

N-am însă cum să nu mă întreb cum va putea un profesor să se formeze esențial și fundamental în spiritul unei noi discipline studiind la seral sau chiar la zi, cît timp deja programul îi este sufocat de ore și activități la „prima catedră”. Nu văd cum ar putea-o lua de la capăt cu învățatul unei discipline noi, la etapa și la vîrsta la care s-a obișnuit să fie el cel care-i învață pe alții. Fie că așa numita „conversie” presupune cunoașterea tainelor unui domeniu înrudit, fie îndepărtat, nu e ca și cum într-un an și-un pic un profesor de gimnaziu și/ sau de liceu ar putea să țină frîiele unei vaste discipline ca și cum ar fi făcut-o la „20 de ani” și de-acolo, peste ani.

Nu cred că aceasta este soluția la criza din sistemul preuniversitar, după cum nu cred că profesorii au vreo vină că au ales să-i învețe pe copii desen,

Laura PĂULEȚ
director

laura.paulet@opiniastudenteasca.ro

muzică în loc de matematică la română (discipline „de examen” cum s-ar spune). Din punctul meu de vedere această măsură nu face decît să arunce și mai mult în derizoriu meseria de dascăl, să o deprofesionalizeze, să o golească de esență și să-i atribuie o dimensiune artificial pragmatică. Nu cred că astfel profesorii „pervertiți” vor renunța la practica meditațiilor impuse sau la cadourile de 8 martie. Cred că tocmai cei care văd catedra ca pe un loc călduț de muncă vor fi încurajați să se-ncadreze în această profesie. Iar cei dedicați vor cădea în genunchi în fața unei vocații care „nu rentează”.

Un dascăl trebuie să respire disciplina pe care o predă, să fie una cu ea. Eu așa am învățat de la dascălii mei – că-n ochi celui care-ți împărtășește cunoaștere, pasiunea pentru disciplina predată trebuie să se învecineze cu dedicarea totală. Cu mintea împrăștiată în mai multe zări, dintre care unele în ceață, un profesor nu-i poate învăța pe copiii care, deja, cu greu mai pot fi convinși de rostul de a învăța. Cred că această „portită” spre supraviețuire e de fapt un portal pentru pierzanie. ■

Chiar și cu un supliment de 670 de lei, salariile rezidenților sînt mult mai mici decît cele din alte țări europene.

După două luni, rezidenții și-au primit bursele promise

Banii ar fi trebuit să fie virăți în conturi în a doua parte a lui februarie.

de Anca TOMA | anca.toma@opiniastudenteasca.ro

Bursele de 670 de lei promise de Ministerul Sănătății în noiembrie 2013 au ajuns săptămîna trecută în conturile medicilor rezidenți din Iași. Aceștia au primit deocamdată suma corespunzătoare lunii februarie, după ce trimiterea fondurilor la Direcția de Sănătate Publică (DSP) din Iași și celelalte centre universitare din țară a fost amînată din cauza înaintării întîrziate a hotărîrii de guvern necesare pentru plata burselor. „Banii au ajuns miercuri și în aceeași zi au fost virăți în conturile beneficiarilor. Trebuiau să fie primiți în a doua parte a lunii februarie și, în continuare, se va aplica planificarea veche în ceea ce privește plata sumei, adică rezidenții vor primi la sfîrșitul fiecărei luni bursa pentru luna trecută. Din in-

formațiile pe care le avem acum, acest plan nu se va decala, în ciuda întîrzierii”, a declarat Marius Voicescu, purtător de cuvînt al DSP Iași.

Însă rezolvarea problemelor pe care le acuză medicii rezidenți abia a început. George Grădinaru, medic rezident în anul al III-lea la specializarea Chirurgie Cardiovasculară de la Institutul de Boli Cardiovasculare din Iași, a explicat că deși au primit acest supliment de 670 de lei, iar acest venit nu se va impozita, salariile rezidenților din România încă nu se apropie de cele ale medicilor din alte țări europene. „Sîntem departe de nivelul Germaniei, spre exemplu, unde rezidenții cîștigă în jur de 1400 de euro lunar. În plus, gîrzile la noi nu sînt plătite și mai există

chestiunea postului după încheierea rezidențiatului, care nu ne este garantat”, a declarat George Grădinaru. În plus, reprezentanții medicilor rezidenți vor să lanseze anul acesta un program de evaluare pentru fiecare specializare prin care aceștia să semnaleze principalele probleme din sistemul sanitar. „Pentru cei care țin doar la partea financiară a meseriei, bursa aceasta este suficientă să-i țină în România, însă există și alte motivații pentru exodul medicilor tineri din țara noastră și vrem să le aflăm ca să le rezolvăm. Programul va fi sprijinit și de Universitatea de Medicină și Farmacie «Gr. T. Popa» din Iași”, a adăugat rezidentul.

În Iași, aproximativ 1980 de medici rezidenți din totalul de 2000 vor primi acest supliment de 670 de lei, aceștia avînd un salariu brut mai mic de 3000 de lei pe lună. ■

AM AUZIT CĂ...

Ziua zambilelor motolite

Un grup de studenți grijulii s-au gîndit, de 8 martie, la domnișoarele care în acea zi au trecut prin Piața Unirii fără vreun buchet în mînă și le-au oferit cîte o florică de hîrtie făcută prin arta origami. Tinerele se pare că au apreciat gestul, mai ales că n-am găsit coșurile de gunoi pline de hîrtiuțe colorate.

Autobuz pînă la aeroport

De mîine, RATP Iași inaugurează un nou traseu, cel al autobuzului 50. Acesta va avea patru stații: Piața Independenței, Cuza Vodă, Tg. Cucu și Aeroportul Internațional, ultimul autobuz fiind la 23.00. Singurii afectați de această măsură sînt taximetriștii, care nu mai pot cere cîte 50 de lei pentru o cursă pînă în centrul orașului care în mod normal ar costa cel mult 15 lei.

Cu tractorul pe trotuar

E adevărat, nu-i chiar în regulă să ne plîngem de mizeria de pe drumuri atunci cînd colegii de deasupra noastră aruncă PET-urile goale de bere pe geam, însă acum parcă-i prea de tot. Cu toate ploile de săptămîna trecută, trebuie să-ți schimbi blugii abia îmbrăcați de fiecare dată cînd te întorci de la facultate.

Programul Erasmus + se lansează oficial în România

Comisarul european Androulla Vassiliou a venit la București.

de Paul ANDRICI | paul.andrici@opiniastudenteasca.ro

Prorectorii universităților ieșene participă la lansarea oficială a programului Erasmus+ în România, eveniment care se va desfășura pe 10 și 11 martie la Palatul Parlamentului, în București. În prima zi, Androulla Vassiliou, comisarul european pentru Educație, Cultură, Multilingvism și Tineret va discuta cu reprezentanții instituțiilor de învățămînt superior despre detaliile programului.

Prin Erasmus+ vor fi oferite 120.000 de burse pentru mobilități internaționale și activitățile întreprinse acolo, precum cursuri de formare sau voluntariat în străinătate. România va primi 52 de milioane de euro din partea Comisiei Europene, buget care a crescut cu 11% în 2014 față de cel de anul trecut. Tot cu prilejul acestei lansări, comisarul Androulla Vassiliou va examina o serie de proiecte centrate pe dezvoltarea comunității

romene, coordonate la București de către filantropul maghiar George Soros. Ministerul Educației Naționale și Comisia Europeană organizează pe 10 martie Conferința Internațională intitulată „Menținerea tinerilor pe piața forței de muncă, în sistemul educațional și/sau programe de formare profesională. Provocări comune-soluții comune”. În cadrul acestui eveniment, comisarul Androulla Vassiliou analizează posibilitatea de intrare a tinerilor pe piața muncii, ofertele educaționale și mobilitățile internaționale.

Programul Erasmus+ a fost propus prima dată în anul 2011, dar abia în 2013 s-au reluat discuțiile privind implementarea acestuia. La sfîrșitul lunii decembrie a fost publicat ghidul pentru program și s-a stabilit și bugetul pentru următorii șapte ani, care va fi de 14,7 miliarde de euro. ■

Prof. univ. dr. Doru Tompea (stînga) și prof. univ. dr. Alexandru Vlad Ciurea

România comunistă în fața dezastrelor naturale

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

Odată cu împlinirea a 37 de ani de la cutremurul din anul 1977, a avut loc, la Universitatea „Petre Andrei” (UPA), dezbaterile „Gestionarea crizelor provocate de catastrofe naturale în România comunistă”. Evenimentul a avut loc pe 4 martie, în Aula Magna a universității, începînd cu ora 11.00 și a fost moderat de către prof. univ. dr. Doru Tompea, rectorul UPA.

Prima parte a acestei întîlniri a fost dedicată incidentului nuclear de la Cernobil din 1986, prof. univ. dr. Alexandru Vlad Ciurea, vicepreședinte al Federației Mondiale de Neurochirurgie și medic la Spitalul clinic SANADOR – UMF „Carol Davila” București ținînd prelegerea „Cernobil – un dezastru gestionat prin manipulare”.

„De abia la o săptămînă după ce a explodat reactorul 4 de la Cernobil, tovarășul Nicolae Ceaușescu a convocat o ședință în care s-a analizat ce trebuie să se facă. Această întîlnire a decis să informeze populația parțial, doar cu apeluri de a consuma iod și de a spăla foarte bine alimentele, fructele și legumele” a adăugat rectorul UPA.

Cît despre cutremurul din 1977, Nicolae Constantin, fostul director al Trustului Industrial de Construcții Iași a menționat că o mare parte din vina pentru distrugerile s-a datorat administrației de la acea vreme și a clădirilor construite prost.

Evenimentul de săptămîna trecută a fost coordonat de către conf.univ. dr. Sorin Bocancea și face parte din proiectul anual „După 25 de ani. Comunismul în Europa de Est”, care este organizat de Facultatea de Științe Politice a UPA, Institutul de Studiere a Ideologiilor (ISI) și Revista Polis. ■

Electrolux caută designeri printre studenți

Compania de electrocasnice suedeză Electrolux organizează în perioada 1 martie - 6 aprilie înscrierile pentru competiția de design de aparate electrocasnice, „Electrolux Design Lab”. Concursul se adresează studenților, iar filiala companiei din România va organiza pentru cei mai buni trei participanți din țară o festivitate de premiere. La nivel internațional, cîștigătorilor li se vor acorda premii în valoare de 2000 de euro pentru locul al treilea și 3000 de euro pentru al doilea clasat. Studentul care va obține locul întîi va fi recompensat cu 5000 de euro și va participa la un internship de șase luni în cadrul companiei.

Fiecare candidat va trebui să regîndească un produs electrocasnic și să trimită o schiță și un text de promovare a obiectului, care vor fi evaluate de un juriu selectat de către reprezentanții Electrolux.

Competiția „Electrolux Design Lab” se află la cea de-a IX-a ediție. (P.A.)

Guvernul american în situații-limită

Joseph Trimble, consilier pe probleme politice al Ambasadei SUA la București, a susținut o prelegere la Biblioteca Județeană „Gheorghe Asachi” din Iași vineri, pe 7 martie. Începînd cu ora 10.00, invitatul a vorbit despre gestionarea situațiilor de criză de către guvernul american,

cu precădere în cazul Ucrainei.

Joseph Trimble a precizat că începînd cu luna noiembrie a anului trecut, Ambasada SUA din Kiev a transmis în flux continuu informații către Washington D. C. despre situația din Ucraina. „Scopul primordial al oricărei ambasade este de a-și proteja cetățenii. Iar situațiile pot fi foarte variate: catastrofe naturale, atacuri teroriste, accidente de transport – precum cele aviatice – sau proteste, asemeni celor din Ucraina”, a explicat invitatul american, punctînd că toți angajații ambasadei SUA din Kiev s-au întors, totuși, în Ucraina, pentru a gestiona situația de criză. Întîlnirea a fost organizată de către Biblioteca Județeană în colaborare cu Ambasada SUA la București și în parteneriat cu Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, din Iași. (V.C.)

La festivitatea de deschidere a competiției au luat parte reprezentanți din cele opt țări participante.

Un student de la „Cuza” a câștigat Olimpiada Internațională de Matematică

Participanții de la universitățile ieșene au obținut o medalie de aur, două de argint și nouă de bronz.

de **Iulian BÎRZOI** | iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

Din cei aproape 140 de candidați care au participat la cea de-a VIII-a ediție a Olimpiadei Internaționale de Matematică SEEMOUS (The South Eastern European Mathematical Olympiad for University students), locul I absolut a fost obținut de Eduard Valentin Curcă, student al Facultății de Matematică a Universității „Alexandru Ioan Cuza” (UAIC) din Iași.

Studentii de la UAIC au mai câștigat o medalie de aur, una de argint și cinci de bronz, în timp ce studenții Universității Tehnice „Gheorghe Asachi” (TUIAȘI) din Iași au obținut o medalie de argint și patru de bronz.

„Menționez că la această competiție se acordă și un premiu special al juriului pentru cea mai interesantă și originală soluție a unei probleme. Distincția a fost acor-

dată tot lui Eduard Valentin Curcă, pentru că a fost singurul din concurs care a reușit să rezolve problema a patra. Și a rezolvat-o printr-o metodă atipică, o metodă care nu era nici în baremul de corectare și

România, respectiv Kapodistrian University of Athens din Grecia.

Patru probleme rezolvate în cinci ore

Radu Gologan, președintele Societății de Științe Matematice

Concursul a constat într-o probă scrisă de cinci ore la care participanții au avut de rezolvat patru probleme. La competiție au fost înscrise 25 de echipe din opt țări.

nici în soluția dată de autorul problemei”, a afirmat lect. univ. dr. Marcel Roman, coordonator al evenimentului.

Celelalte două cupe ale competiției, locul I pe națiuni și locul I pe universități au fost câștigate de

din România și coordonator al lotului olimpic de matematică al țării, a amintit despre legătura României cu matematica. „Prima Olimpiadă Internațională de Matematică (IMO) a avut loc în România în 1959. De asemenea, prima

Olimpiadă Balcanică de Matematică (BMO) s-a desfășurat tot aici, la inițiativa lui Nicolae Teodorescu”, a declarat Radu Gologan.

Concursul, care a avut loc vineri, a constat într-o probă scrisă de cinci ore la care participanții au avut de rezolvat patru probleme. La competiție au fost înscrise 25 de echipe din opt țări (Azerbaidjan, Bulgaria, Iran, România, Rusia, Turcia și Turkmenistan), însumând în total 138 de participanți.

Ceremonia de decernare a premiilor a avut loc duminică, pe 9 martie, în Sala Verdi a Congress Hall-ului din complexul Palas Mall.

Olimpiada SEEMOUS 2014 a fost organizată de către TUIAȘI, în parteneriat cu Societatea de Științe Matematice din Sud-Estul Europei, Societatea de Științe Matematice din România, Asociația „Recreații Matematice”. ■

Studenții spanioli, ghizi în Iași pentru trei luni

de **Mădălina OLARIU** | madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

Cei care urmează studiile specializării Limbi străine și traductologie de la Universitatea din Alicante vor putea să își facă stagiile de practică în calitate de ghizi la Muzeul Literaturii Române (MLR) din Iași. Timp de aproximativ trei luni, în vara acestui an, aceștia vor face ghidaj în unul dintre cele 12 muzee și case memoriale ale MLR.

Studenții vor fi cazați în camerele de oaspeți ale MLR, restul cheltuielilor urmînd să fie asigurate de Universitatea din Alicante. Pe lângă limba spaniolă, aceștia trebuie să vorbească limba română, dar și o altă limbă străină, cum

ar fi limba engleză, franceză sau germană. „Fiind primul an, întii vrem să testăm terenul, iar dacă lucrurile merg bine cu siguranță vor fi mai mult de trei studenți selectați anul viitor. Am dori ca o parte din ei să facă ghidaje, iar alții să se ocupe de traduceri din autori clasici români. Chiar am vorbit cu unul dintre studenții care urmează să vină și spunea că ar vrea să traducă în catalană câteva din poveștile lui Creangă. Însă nu și «Amințirile din copilărie», pentru că sînt mai greu de tradus”, a declarat conf. dr. Dan Lungu, director al MLR. Printre criteriile după

care vor fi selectați aceștia se numără cunoașterea limbii române cel puțin la nivel de înțelegere și notele obținute la materia Traductologie.

Ideea acestui proiect pentru studenții și profesorii de la specializarea traductologie a pornit în cadrul Festivalului Internațional de Literatură și Traducere Iași (FILIT), cînd traducătoarea Cătălina Iliescu, conferențiar la Universitatea din Alicante, a transpus câteva dintre poveștile lui Ion Creangă în catalană. Acordul de colaborare dintre MLR și Universitatea din Alicante a fost semnat la sfîrșitul lunii februarie. ■

Stagiile vor avea loc la una din cele 12 instituții ale Muzeului Literaturii Române.

Politehniștii se vor încălzi de 21 de milioane de lei

Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași (TUIAȘI) va prezenta, pe 12 martie, în campusul studentesc „Tudor Vladimirescu”, un sistem de încălzire care utilizează două module de cogenerare a energiei electrice și termice.

În planul proiectului, afișat pe site-ul Direcției de Servicii Studentești (DSS) de la TUIAȘI, se estimează că proiectul a costat aproximativ 21 de milioane de lei.

De asemenea cele două module vor fi

racordate la toate cele 21 de cămine din campus și va produce căldură și curent electric autonom, reducînd din plățile și consumul de energie a campusului.

„Miercuri vom oferi mai multe detalii legate de aceste module, prin intermediul unor workshop-uri, un eveniment de tipul Porților Deschise la universitate și o prezentare în Corpul rectoratului al universității”, a declarat Bogdan Budeanu, directorul DSS.

Sistemul este prevăzut în proiectul „Reabilitarea și Modernizarea Campusului Tudor Vladimirescu”, derulat prin Programul Operațional 2007-2013 și semnat de universitate în 2009. (P.A.)

Problemele economiștilor, discutate în cămine

Liga Studenților Economisti (LSE) va organiza în fiecare zi de marți din perioada 11 - 25 martie întâlniri cu studenții din căminele în care sînt cazați cei de la Facultatea de Economie și Administrarea Afacerilor. Mai exact, ședințele vor avea loc în sălile de lectură din C1, C3, C4, C7 și C13.

Scopul întâlnirilor este acela de a identifica problemele depistate de studenți în campusuri, care vor fi transmise de LSE către Departamentul de Probleme Sociale Studentești. (C.D.)

ȘAH-MAT

Mărțișorul vinovat

Mi-e greu să cred că primăvara femeilor s-a clădit trainic pe o coloană de zambile ținute în viață cu forța de țigănci cu fuste largi și colorate ochios. Că și-au văzut toată munca de peste an încununată, ca un copil care și-a zdrelit coatele învățînd, cu o mină de flori prin care s-au înnodat ițe albe și roșii. Dar mamelor li s-au înseninat chipurile cînd s-au umplut vasele de sticlă de pe birouri, nu pentru că n-au luptat destul ca să ne crească, ci pentru c-au ajuns, printre mîhniri și ani vărsați în sufelele noastre, femei cum nu știu toate femeile să fie. Pentru că ele știu că locul lor în lume nu face întocmai cît strălucirea din ochii unui prunc, ci cît lumea pe care-au construit-o în jurul lui. Știu că undeva sigur au greșit și nu pot decît să aștepte, strîngînd din cînd în cînd din ochi, să le învinovățim de un neajuns pe care credem că ni l-au urșit.

Mamele noastre au culorile pămîntului pe care ne-au născut și pe noi. Ale spitalelor gîndite mai degrabă să repare adulți pe care-i trage de-o mîină durerea de moarte decît să pună în fașă și în brațe calde un miez de om sănătos. Au culoarea minților tulburate ale copiilor care n-au avut nici dascăl, nici timp să învețe că atunci cînd naști un trup nou, faci loc în lume și pentru un suflet care-așteaptă de la tine izvor nesfîrșit de înțelepciune. Că urletul din saloanele maternităților e doar durere, nu-i lecție de viață. Dar cel mai crunt e faptul că pămîntul nostru poartă și el culoarea chipurilor de mamă. Că le înghite pentru că nu ne chinuim destul să-i protejăm și plătim un preț de 24 de suflete la fiecare o sută de mii de nașteri în fiecare an, cel mai scump în toată Europa.

Anca TOMA

Șef de Departament

anca.toma@opiniastudenteasca.ro

Să nu ne amăgim cu lacrimile vărsate peste buchete de-un 8 martie plin de duioșie și îmbujorări. Obrajii mamelor se sting și ei dacă nu-s stropiți cu conștiința că-s acolo și nu dor decît să se îngrijoreze pentru noi. Palmele bătrînelor care ne-au strîns obraji de prunc se înăspresc dacă uităm să le cuprindem, fiindcă ele ne-au pus la cale rosturile înainte să scoatem primul nostru cuvînt. Nici una din femeile prin viața cărora trecem n-a stat în drumul nostru ca să le dăm mărțișoare, ci tot mai puține motive să se simtă vinovate. Nu vor să plîngă de emoție că ne-am amintit de ziua care-i a tuturor mamelor, ci de acelea în care nu pot să ne pună picioarele pe pămînt, unul cite unul, în pași siguri.

Femeile noastre nu merită flori. Nici împletituri alb-roșii, nici felicitări cartonate cu sclipici. Lor ar trebui să le dăm motive să nu simtă zădărnici în ce-au crescut, în ce-au pus deoparte pentru noi. În drumurile bătute cînd noi n-am știut cum să călcăm. Lor să le bucuria de-a nu fi zămislit deșertăciune. ■

Mitul lui Narcis s-a înecat în pozele selfie

Inclusiv președintele Obama și chiar Papa Francisc au cîte un selfie la activ.

În 2011, o maimuță mică și neagră, cu capul turtit și cu coada scurtă, din sud-estul Asiei fura aparatul de fotografiat al unor turiști veniți în vizită și își făcea singură o poză zîmbitoare, cu privirea fixată în obiectiv. Fenomenul „selfie” nu a pornit de la ea, însă se pare că toți cei care-și fac astfel de poze o imită: ochii larg deschiși, capul înclinat și zîmbetul cît mai larg. Ca să primească de la prieteni cît mai multe like-uri care să le sporească încrederea în sine.

7
milioane

de fotografii de pe Instagram
conțin tagul #selfie

O caricatură a celui mai celebru selfie în toate timpurile.

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

„Sorry about the focus, it was a selfie” (n. red. „Îmi cer scuze pentru faptul că poza nu este bine focalizată, a fost un selfie”), au fost primele cuvinte folosite pe un forum din Australia, pentru a defini un autoportret făcut cu o cameră digitală, cu scopul de a fi postat pe rețelele de socializare. Primul selfie aparține unui student care a postat o poză după o beție de la petrecerea de 21 de ani. Scopul? Căutarea remediilor pentru tratarea rănilor de la buză după ce a căzut peste un maldăr de sticle. Însă popularitatea pozelor „selfie” în mediul online a început să crească abia în 2012, cînd din ce în ce mai multe astfel de fotografii au început să fie postate pe Facebook, Instagram sau Twitter. Potrivit unor cercetători de la Oxford, cuvîntul era scris inițial „selfy”, iar diminutivul reprezintă o trimitere către tendințe narcisistice. Astfel, o fotografie selfie se „transformă în ceva drag, apropiat sufletului nostru”.

Cu toate acestea, rădăcinile fenomenului selfie se găsesc înfipte în secolul al XIX-lea cînd, la începuturile fotografiei, a fost realizată prima poză de tip autoportret. Autorul și subiectul imaginii a fost Robert Cornelius, care în octombrie 1839 și-a instalat camera foto în curtea magazinului de lămpi de gaz a tatălui său, din Philadelphia. Procedeu a fost unul simplu: a scos capacul care acoperea lentila, a întors camera spre el și a stat nemișcat aproximativ un

minut. Ceea ce trebuie știut este faptul că un autoportret nu este echivalentul unui selfie din vremurile actuale, acesta trebuind să fie mai întîi postat online, comentat și apreciat pentru a-și căpăta acest „statut”.

Trend născut pe chat

Virusul selfie s-a instalat vizibil la începutul anilor 2000, pe rețeaua de socializare MySpace, cînd majoritatea celor care își făceau un cont nou, postau instantanee. Întrucît camerele foto integrate în telefoanele mobile nu erau la acea vreme prea performante, iar unghiul era de cele mai multe ori ales greșit, pozele ieșeau cu o calitate destul de slabă, prost luminate sau erau făcute în oglindă pentru a fi încadrate cît mai bine.

Explozia se pare că ar fi fost datorată iPhone-urilor lansate de Apple în 2010, care aveau o cameră foto mai performantă decît orice alt telefon de pe piață. Din acel moment, conform Huffington Post, se pare că într-un singur an, vedetele au postat pe Instagram sau Twitter sute de selfie-uri, ceea ce i-a încurajat în special pe adolescenți să le urmeze modelul. Astfel, în fruntea topului se află Kylie Jenner cu 451 de selfie-uri, urmată de Snoop Dogg cu 271 sau Kim Kardashian cu 216. Anul 2013 a fost anul „selfie”. Inclusiv președintele Obama și chiar Papa

Francisc au cîte un selfie la activ. Mai mult decît atît, dicționarul Oxford a desemnat termenul „selfie” ca fiind cuvîntul anului, după ce frecvența cu care a fost folosit de vorbitorii de limbă engleză a crescut cu 17.000% în ultimul an. Un alt criteriu luat în considerare a fost și faptul că s-a evidențiat ca unul dintre cuvintele care cele mai folosite în ultimele 12 luni.

Cireașa de pe tort rămîne selfie-ul din timpul ceremoniei de decernare a premiilor Oscar, ediția 2014 făcut cu un telefon Samsung al lui Ellen DeGeneres. Fotografia îi reunește pe Jared Leto, Meryl Streep, Jennifer Lawrence, Julia Roberts, Brad Pitt, Angelina Jolie, Kevin Spacey sau actorul Bradley Cooper care a și făcut poza, toți avînd figura unor copii captivați de o nouă jucărie. La cîteva minute după ce a fost publicată pe contul de Twitter al actriței Ellen DeGeneres care are 26,7 milioane de urmăritori, site-ul aproape că s-a blocat din cauza numărului mare de retweet-uri. În primele 40 de minute imaginea a strîns peste 300.000 de retweet-uri, iar după o săptămînă a ajuns la peste trei milioane, depășind recordul înregistrat de fotografia președintelui american Barack Obama, după cîștigarea alegerilor prezidențiale din noiembrie 2012.

Slăbiciunea adolescentelor și femeilor

Deși primul autoportret fotografic este al unui bărbat, se pare că dezvoltarea conceptului de selfie se datorează femeilor, deoarece, conform sociologilor, acestea consideră că își dezvoltă imaginea de sine, pe baza reacțiilor persoanelor cu care interacționează. Astfel, primul autoportret surprins în oglindă a fost făcut în 1900, iar primul selfie al unei adolescente datează din 1914 și aparține ducesei Anastasia Nikolaevna.

Pozele selfie au devenit rapid o modă printre adolescentele de pînă la 16 ani, care postează pe rețelele sociale în exces fotografii făcute în oglindă de la baie, cu capul înclinat și cu o expresie facială indiferentă sau excesiv de entuziasată. Acestea obișnuiesc să folosească

drept „accesorii” animale, cum ar fi propria pisică sau propriul cîine, rujuri stridente, un ochi închis sau limba scoasă afară după modelul cîntăreței Miley Cyrus. Deși majoritatea selfie-urilor încadrează în special fața persoanei, sînt și selfie-urile care surprind în plan apropiat sau în gross-plan o anumită zonă a corpului pentru a scoate în evidență o anumite piesă de îmbrăcăminte sau un efect vizibil al dietelor.

În orașul narcisiștilor

Fenomenul nu doar că a schimbat modul de a percepe fotografiile și imaginile, ci a dat naștere și unor idei de afacere. Chiar la începutul lunii martie a fost lansat site-ul Selfie

din această cultură. Pentru ca rezultatele să poată fi procesate statistic în mod relevant, au fost alese zone de aproximativ aceeași întindere și densitate urbană și au fost electate 640 de selfie-uri din New York, Moscova, Berlin, Bangkok și São Paulo. Atît imaginile cît și informațiile au fost adunate în aceeași perioadă, între 4 și 12 decembrie 2013. Membrii echipei de colectare au încheiat și un parteneriat cu Gnip, cel mai mare furnizor de statistici care privesc fenomenele de pe rețelele sociale. Împreună vor dezvolta un program pentru transformarea fotografiilor strînse în infografice interactive. Acestea vor fi organizate pe categorii inițiale „Formate de imagini”, „Explorează selfie-urile”,

96%

dintre fetele cu vîrste între 12 și 16 ani au
astfel de poze

150%

este media de capete înclinată la realizarea unei poze

Primul autoportret surprins în oglindă a fost făcut în 1900.

Din toamna acestui an, profesorii din învățământul preuniversitar vor putea obține mult mai rapid o a doua specializare care să le permită să le predea elevilor încă o disciplină. Asta după ce, la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, au fost aprobate 20 de programe de „conversie profesională”, la opt facultăți, în urma unui acord încheiat între universitate, Inspectoratul Școlar Județean și Uniunea Sindicatelor Libere din Învățământul Preuniversitar. Astfel, după trei sau patru semestre de cursuri, profesorii vor putea ieși din amfiteatre cu o nouă diplomă de licență în buzunar.

O catedră în plus pentru profesorii din învățământul preuniversitar

La „Cuza” există cele mai multe oferte de studii din țară pentru specializarea într-un alt domeniu.

Au fost scoase la concurs 2.335 de locuri pentru profesorii de gimnaziu și liceu.

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobrovicesanu@opiniastudenteasca.ro

Din cele 20 de programe de studiu, profesorii din învățământul preuniversitar pot alege unul pentru a se specializa într-un alt domeniu decât cel absolvit sau într-un domeniu complementar. În acest sens, au fost scoase la concurs 2335 de locuri pentru profesorii de gimnaziu și liceu, dar acestea sînt sub numărul de cereri depuse pînă acum.

„Noi avem o centralizare pe județul Iași și există aproximativ 2500 de doritori. Dintre specializări, Psihologia este foarte cerută, de asemenea și Informatica este foarte căutată, unde sînt înregistrate cam

sitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași, pentru că specializarea Informatică de la FEAA, care a fost luată în discuție inițial, nu a fost aprobată printre cele 20 de programe.

„Profesorii își pot completa normele didactice, dat fiind că în multe școli cu efective mici de elevi e greu, dacă nu imposibil, ca un profesor de desen sau muzică, de pildă, să poată avea 18 ore. Un alt avantaj este de ordin didactic, pentru că această pregătire conferă o formare multidisciplinară a profesorului, asigurînd un mai mare grad de in-

eași arie de pregătire ca prima specializare sau de patru semestre, dacă dorește să se specializeze într-un domeniu de studiu diferit. „De asemenea, această a doua specializare se poate face într-un regim de prezență mai facil, mă refer aici la învățământul la distanță sau cu frecvență redusă, ceea ce în mod normal nu se poate face”, a adăugat președintele USLIP. Din totalul de locuri, aproximativ 1150 sînt scoase pentru studiile în regim de învățămînt la distanță. Cele mai multe astfel de cursuri, în număr de 900, se regăsesc la Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației.

Singura cerință pe care cadrele didactice trebuie să o îndeplinească pentru a se înscrie la cursurile de conversie este aceea de a fi profesat în sistemul de învățămînt preuniversitar, indiferent din ce zonă a țării provin. „Se vor putea înscrie profesori din toată țara, pentru a se forma serii și grupe de cursanți cu un număr suficient, care să justifice și să susțină, din punct de vedere economic, derularea acestor cursuri”, a adăugat prof. univ. dr. Constantin Cucoș.

examenul de licență, și nici de Bacalaureat, este cea de Educație Fizică și Sport. Aici contează doar nota obținută la proba practică, unde candidații pot alege dintre atletism, gimnastică, fotbal, baschet, handbal sau volei.

Pentru înscrierea la unele programe, însă, profesorii se mai împiedică de cîteva bariere. De exemplu, pentru a fi admis la specializarea Biologie, candidatul trebuie să fi predat cel puțin doi ani de zile, în ultimii cinci ani. Pe de altă parte, la Matematică, nu contează perioada petrecută la catedră. Profesorul trebuie să dovedească doar că a urmat în timpul studiilor de licență deja absolvite măcar un curs de matematică.

Nu numai criteriile de admitere sînt diferite, ci și taxele anuale de școlarizare. Cele mai costisitoare cursuri sînt cele de la Facultatea de Litere, pentru care candidatul trebuie să plătească în primul an 3.600 de lei. La polul opus se află specializarea de la Facultatea de Educație Fizică și Sport, pentru care este stabilită o taxă de 2.400 de lei.

Cadrele didactice nu se pot înscrie la concurs mai devreme de 16 iulie, atunci cînd începe perioada

proiectul, iar ISJ, ca reprezentant al Ministerului, s-a obligat să recunoască suplimentul de diplomă care va fi dat la finalul cursurilor”, a declarat președintele USLIP.

În țară mai există programe de conversie profesională în Craiova, Cluj sau București, dar la Iași sînt scoase cele mai multe specializări dintre care candidații pot alege. ■

Profesorii de desen sau muzică, de exemplu, din școli cu efective mici de elevi își pot completa normele didactice.

370 de cereri. Și la Litere există aproximativ 500 de cereri”, a explicat Laviniu-Adrian Lăcustă, președintele Uniunii Sindicatelor Libere din Învățământul Preuniversitar Iași (USLIP). Pe lîngă acestea, mai există alte cinci facultăți care pun la dispoziție programe de conversie, printre care se numără Facultatea de Biologie, cea de Economie și Administrarea Afacerilor (FEAA), de Educație Fizică și Sport, de Geografie și Geologie, de Matematică, de Litere, de Istorie și Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației. Pentru specializarea Informatică, însă, profesorii trebuie să opteze pentru cursurile din cadrul Facultății de Construcții de Mașini și Management Industrial, de la Univer-

tegrare a cunoștințelor, ceea ce este un atu și o cerință pentru educația contemporană”, a completat prof. univ. dr. Constantin Cucoș, directorul Departamentului pentru Pregătirea Personalului Didactic de la UAIC.

Facultatea de Psihologie, fruntașă la numărul de locuri

Practic, după absolvirea studiilor și susținerea examenului de la finalul acestora, cadrele didactice vor obține o a doua specializare. Cursurile pentru dobîndirea acesteia se vor întinde pe durata a trei semestre, în cazul în care profesorul optează pentru un program din ace-

Cele mai costisitoare cursuri sînt cele de la Facultatea de Litere, unde candidatul trebuie să plătească în primul an 3.600 de lei

Între licență și Bacalaureat

Fiecare facultate și-a stabilit propriile criterii de admitere, metodologia și taxele. Astfel, dacă pentru admiterea la majoritatea specializărilor, nota de la examenul de licență contează în proporție de 100%, la Facultatea de Litere, de exemplu, media de intrare se calculează în funcție de nota obținută la Bacalaureat și cea de la examenul de licență, care valorează, fiecare, cîte 50%. Aceeași formulă este aplicată și la FEAA, acolo unde sînt disponibile cele mai multe specializări, în total fiind șase. Singura specializare la care nu se ține cont nici de

de depunere a dosarelor, urmînd ca rezultatele să fie afișate pe 25 iulie. Dacă vor rămîne locuri neocupate, va mai exista încă o sesiune de admiteri, între 8 – 10 septembrie.

Protocolul de colaborare dintre UAIC, USLIP și Inspectoratul Școlar Județean (ISJ) a fost semnat pe 20 decembrie, anul trecut, însă facultățile au aprobat cele 20 de programe și metodologia la sfîrșitul lunii februarie, într-o ședință de Senat. „Conform protocolului, fiecare parte are propriile obligații. Obligația universității este de a crea cadrul organizatoric, programul și eventual taxele. Noi, ca sindicat, fiind și inițiatorii, ne-am obligat să le prezentăm cadrelor didactice

ADMITEREA, PE FACULTĂȚI

■ Facultatea de Biologie – învățămînt cu frecvență redusă, 4 semestre, taxa de școlarizare pentru anul I este de 3000 de lei, 50 de locuri disponibile;

■ Facultatea de Economie și Administrarea Afacerilor – învățămînt cu frecvență redusă și învățămînt la distanță, 3, 4 semestre, taxa de școlarizare variază de la 2900 de lei (ID) la 3000 de lei (IF), 650 de locuri disponibile;

■ Facultatea de Educație Fizică și Sport – învățămînt la distanță, 4 semestre, taxa de școlarizare pentru anul I este de 2400 de lei, 50 de locuri disponibile;

■ Facultatea de Geografie și Geologie – învățămînt cu frecvență redusă, 4 semestre, taxa de școlarizare pentru anul I este de 2800 de lei, 90 de locuri disponibile;

■ Facultatea de Istorie – învățămînt la distanță, 4 semestre, taxa de școlarizare pentru anul I este de 2500 de lei, 50 de locuri disponibile;

■ Facultatea de Litere – învățămînt cu frecvență redusă, 4 semestre, taxa de școlarizare pentru anul I este de 3600 de lei, 600 de locuri disponibile;

■ Facultatea de Matematică – învățămînt cu frecvență redusă, 4 semestre, taxa de școlarizare pentru anul I este de 3000 de lei, 35 de locuri disponibile;

■ Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației – învățămînt la distanță, 3, 4 semestre, taxa de școlarizare pentru anul I este de 3500 de lei, 900 de locuri disponibile.

Fiecare facultate și-a stabilit propriile criterii de admitere.

Meniu pentru un pierde-vară

Cînd a sunat prima oară clopoțelul de la școală ne-a găsit sfioși, speriați și cu inima în gît de emoție că sîntem copii mari, domnișoare și flăcăi, gata să intre în clasa I. Astăzi cînd ne trezește alarma ca să ne pregătim pentru facultate, deschidem porțile iadului, vedem dracii dinlăuntru, ne înspăimîntăm și izbim capacul cu furie. Să rămînă acolo închiși pe vecie. Ducă-se pe pustiu cel care îndrăznește să ia cuvîntul profesorilor ca atare, să-și facă teme, să se prezinte la cursuri sau să răspundă la întrebările lor. Maturizarea mai poate să aștepte.

S-a rupt un burlan

de Anca TOMA | anca.toma@opiniastudenteasca.ro

Sîntem o generație răsărită, am făcut ochi la începutul '90-ilor și ne rostim acum, căutîndu-ne socoteala cu lumea pe Internet. Nu toți. Dar nu mai are ochi nimeni să vadă dincolo de albastrul de Facebook. Sîntem, prin generalizare și după alinierea stelilor, care mai străini, care mai împrieteniți cu greutățile. Însă ele nu mai au culoarea revoluției studentești din 1987, suflul aburit al frigului din cămine care i-a tras pe oamenii aia în stradă, să riște o bătaie soră cu bîta comunistă pentru condiții bune de învățat. Între timp, în ultimii 27 de ani, ne-am făcut loc în programă pentru alte probleme, pentru că acelea de-atunci nu mai au noimă.

Avem apă, paie și bătaie, dar nu mai înțelegem cîtă nevoie avem de ele. Și-n timp ce plecăm de la cursuri și sărîm seminariile cînd nu ne convine sala și ora, sunăm un coleg să-i spunem că facultatea asta s-a stricat, s-a umplut de vicii și, cumva, nu-și mai are rostul în calculele noastre. Pentru că noi rezolvăm ecuații încîlcite, în care intră și joburi mai mult sau mai puțin legate de școală, relații care ne consumă, tehnologii pentru care n-avem bani dar care ne trebuie. Și totuși nu făceau studenții și acum trei decenii aceeași matematică, dar cu alte variabile?

Înseamnă că avem o breșă unde deva în sistem, o țeavă prin care ni

se scurge timpul. Ori asta, ori nu mai avem nevoie de carte. Și dacă-i așa, atunci următoarea problemă e că nu sîntem în stare să construim ceva după modelul propriu, ceva în care să credem, să ne stîrnească, să ne trezească fără alarmă.

Așa că mergem la școală, deși n-avem timp de ea, darămite pentru ce-ar trebui să facem într-o săptămînă, de la un curs la altul. Nu ne-ajută, fiindcă-am putea să facem ce visăm și fără diplomă și-i urîm pe profesori înainte să știm cum îi cheamă. Pentru că ei nu înțeleg că avem un vis și din cauza lor n-avem timp să-l îngrășăm. Visăm că într-o zi cineva o să ne spună la ce să visăm și cît o să ne dea pe lună pentru asta. ■

Învățatul, ca la 20 de ani

de Ramona LOZNEANU | ramona.lozneanu94@yahoo.com

Nu ne place să ni se impună. Avem 20 de ani și credem că nu mai are nimeni dreptul să ne spună ce să facem. Și dacă tot mai încearcă profesorii să ne dea teme, vrem să vedem ce se întîmplă dacă nu o scriem. De regulă, învățăm pentru note și cam atît. M-am surprins de multe ori spunînd că nu am timp să învăț ori să mă preocup mai mult de școală. Cînd cuvintele îmi ieșeau din gură, mi se întîmpla să le cred, și cînd terminam de vorbit mă vedeam rostind asta în mall, în cafenele sau la plimbare cu vreo prietenă.

Timp este. Îți faci pentru ceea ce te interesează, dar nu o să-l risipești învățînd ceea ce ți se impune, și atunci alegi să faci ceva mult mai „util” cu el. Vreo zece turnee de poker, de exemplu. De învățat, înveți

oricum din toate cîte puțin. Matematică atunci cînd îți iei restul de la shot-uri, engleză cînd te uiți la filmul dinainte de culcare și anatomie cînd mai treci pe la sală. Și chiar dacă nu te închizi în camera de cămin ca să înveți pentru facultate, ci ești mai preocupat de viața socială, tu știi că nu-i chiar un lucru atît de rău. Mai sînt și alte „chestii” pe care trebuie să le înveți și pe care profesorii nu le predau în sălile de curs. De pildă, cum se cîștigă respectul și cui să îl oferi, cum funcționează banii, în cine să ai încredere și cum să te vinzi sau cum să-ți construiești relații.

Și totuși, de ce nu au timp studenții să învețe? Așa-zisul „studiat” devine o prioritate doar în perioada sesiunii. Pînă atunci, studenții au timp doar pentru ceea ce îi pasionează, iar cînd vine vorba de altceva, sînt foarte ocupați. Chiar dacă e vorba doar de o țigară. ■

” Așa că mergem la școală, deși n-avem timp de ea, darămite pentru ce-ar trebui să facem într-o săptămînă, de la un curs la altul. Nu ne ajută, fiindcă am putea să facem ce visăm și fără diplomă.

Despre chinurile sesiunii

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobroviceanu@opiniastudenteasca.ro

„Sesiunea e ca Stalinskaya: doar pentru cei puternici” sau „În sesiune toată lumea dă tag din bibliotecă sau face poze la cărți. Cert e că se învață”. Dar ce ați zice de „Sesiunea: momentul în care bați toate scorurile record pe telefon” și „Toamna se numără restanțele”? Cu siguranță v-a trecut prin fața ochilor mesajul asemănător pe Facebook, pentru că în iarnă și în vară, rețelele de socializare dau pe dinafară de astfel de postări, mai ceva ca de sărbători.

E o regulă să îți plîngi necazul prin statusuri și imagini grăitoare, în care cărțile stau dordora pe un teanc cu și mai multe cărți. De două ori pe an, zeii se întorc împotriva studenților și îi pedepsesc cu nopți mai albe decît de obicei, petrecute în chinurile învățării. Din ce citești în *news feed*, ai impresia că timp de două săptămîni, în loc de studenți, vei găsi numai zombi pe holurile facultății. Nu-i mai salvează nici cafeaua și nici energizantele, consumate cît doza zilnică de lichide recomandată. Totuși, proiectele sînt predate după termenul limită, cursurile rămîn, de cele mai multe ori, neatînte sau, în cel mai bun caz, cu colțurile puțin îndoite de la cotul pe care a fost rezemat capul, cît pentru o „ațișeală”. Cunoașteți răspunsul la întrebarea „ai învățat pentru examenul de azi?”. „Cînd să mai uit și peste cursuri?”, nu e logic? Pentru că atunci cînd camera e tapetată cu foi aruncate alandala, orice e mai interesant decît descifrarea mîzgăliturilor de la începutul semestrului, cînd încă știi cum arată colegii tăi.

Circula un mesaj cum că în sesiune „timpul se dilată. Săptămîna are 14 zile – șapte zile lumină și 7 nopți transformate în zile”. Păi, cu atîta timp la dispoziție, cum de nu se găsește vreme și pentru învățat? ■

Cum s-au pierdut mințile

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

„2-10, 2-10, probă de microfon. Se aude pînă-n spate?”, urlă o voce din boxele care zgîlție podeaua ca într-un dans haotic. Din mîna în mîna se poartă un vuiet de aplauze care este acoperit de un fum gros și înecăcios, de culoare verzuie. E abia ora 1.00, iar Tom Kat încă nu a urcat pe scenă. Capul mare și roz, alungit de urechi hidos de mari și mustați răsucite pînă la jumătatea obrazului iese de după cortină și caută ceva. Publicul. După încă o serie de țipete, artistul urcă pe scenă

gură, încă 50 de votcă și încă o bere, și iarăși trupul se mișcă de parcă e străbătut de curent. Picioarele n-au mai ajuns pe podea de la începutul melodiei, iar mințile au stat ori pe sticlă ori în aer căutînd în zadar un punct de sprijin.

Pe stradă, luminile se sting ca niște lumînări rămase fără oxigen. E deja ora 7.00. „Alo, alo?”, spune încercînd în zadar să stabilească o legătură cu cel care l-a sunat. E doar

Doar urechile s-au mai desfundat puțin cît să audă. Iar e vineri dimineața.

și se apropie de butoane de parcă l-ar frige. Muzica lui e ca o combinație între instrumente chinuite pînă la ruperea corzilor și ritmuri săltărețe, fără o melodie anume, însă ritmul face ca scaunele să fie uitate goale pînă dimineața.

Luminile pîlpîie și se văd doar umbre care curg de sus în jos la intervale de cîteva secunde. Ca niște marionete purtate doar din ochi, cei din club își mișcă trupurile electrizate de ceva din interior. Încă o

alarmă care trebuia să-l trezească, însă ochii sînt prea înțepoșați ca să vadă sau să distingă altceva în afară de o lumină puternică și albăstruie care-i sfredelește creierul. Doar urechile parcă s-au mai desfundat puțin cît să audă. Iar e vineri dimineața și iar perna îi trage capul cît mai aproape de ea. Iar pe tavan sînt numai niște umbre ale unor monștri clădiți din cărți. Cursurile pot să mai aștepte, dar oare sesiunea a trecut? ■

Ceea ce fac ei în laboratoare este prea puțin cunoscut. Oamenii din spațiile cercetătorilor împrumută de la aceștia răbdare și tactică, dar drumul lor este mult mai anevoios. Ei își dedică zilele în totalitate muncii din laborator, iar laurii îi culeg doar de la cunoscuții care îi admiră. Nu sînt pomeniți în reviste de specialitate, iar numele lor sînt sonore doar într-un cerc restrîns. În Iași nu sînt mulți oameni pasionați de o astfel de muncă. Dar cei pe care i-am găsit și-au zidit inima în laborator.

Disecțiile ascunse din creierul facultăților

Oamenii pasionați din laboratoarele universităților ieșene uită de griji atunci cînd intră în farmaciile lor.

Poveștile celor care lucrează în laboratoare se derulează de cîțiva ani.

Radu este, de profesie, lăcătuș mecanic.

Un atelier divin

de Paul ANDRICI | paul.andrici@opiniastudenteasca.ro

„Oricare dintre voi îmi spune în momentul ăsta, cu schița în față, ce piesă este asta, îl angajez pe loc”, așa îi tachinează Radu Nicolae pe studenții de la Facultatea de Mecanică din Iași, să-nvețe pas cu pas cum lucrează un maistru într-un atelier mecanic. Mai întîi studiază desenul, apoi își face loc printre toate fierătaniile de care n-are nevoie, alege piesele și muncește pînă cînd îi iese ceva. Sau cel puțin așa încearcă inginerul să le explice studenților care vin și fac practică pe utilajele și sculele sale și ale colegilor săi.

Radu este, de profesie, lăcătuș mecanic, dar de cînd a ajuns să lucreze pe lîngă învățăcei și profesori universitari s-a specializat atît în freze, aparate auto și hidraulică, ca un reparator universal. Timp de cîteva săptămîni primește printre ei grupe și generații de ucenici, care din cînd în cînd se aventurează mai departe decît le permite mîneca și rămîn dezveliți pînă la cot. „Majoritatea vin cînd au de făcut practică sau vor să lucreze la proiecte de licențe și atunci mă mai bag și eu să le zic una, alta, dar niciodată nu i-am lăsat cu aparate la care nu se descurcă, cînd văd că nu reușesc să facă ceva, le dau să execute o piesă după o schiță”, îmi spune aspru lăcătușul. Cînd îl vezi prima dată, cu halatul albăstru și șapca acoperindu-i ochelarii, n-ai zice că Radu este un om care să aibă prea multă răbdare cu tine. Dar ori de cîte ori vreun student i-a cerut sfatul pentru un proiect, nu s-a sfiit să-l ajute.

Asta și pentru că, în timpul său liber, inginerul lucrează la propriile sale mecnisme.

Este căsătorit și împreună cu socrii săi crește o viță de vie, de care este foarte mîndru. În fiecare toamnă îi ajută să culeagă struguri, pe care apoi îi stoarce și face must, însă s-a săturat să tot învîrtă cricul de fier. „Am vorbit cu băieții și patronu de-aici și le-am zis ce aș vrea să fac cînd mai am timp liber. Ei n-au avut nimic împotrivă, chiar păreau fericiți că s-a gîndit cineva și la spatele nostru cînd tragem de zdrobitoarea aia. Folosind un motor electric, am reușit să meșteresc în atelier un zdrobitor de struguri automat, care culege boabele și le stoarce de unul singur”, îmi povestește ștregărește Radu. E mulțumit că de-acum înainte nu mai trebuie să aștepte ore, chiar zile, cu beșici la mîini pînă să guste un pahar de vin. Un singur lucru l-a păstrat din planul original al aparatului, butoiul de lemn, care ar trebui să fie preferabil de stejar deoarece „nu crapă sub presiunea zdrobitorului și îi dă o esență tare băuturii”.

Toamna trecută a adus și cîteva sticle colegilor săi de prin atelier ca să-ncearcă din prima producție a mașinării sale. Dacă le-a plăcut sau nu, încă nu și-a dat seama pentru că în atelier vorbesc despre mecanică, familie și studenții care le-au trecut pragul. „Ne mai facem timp și de altele, dar aici cînd ai venit te ocupi doar de ce ai în față, probleme de acasă le lași pentru pauzele de țigară”. ■

În bucătăria plantelor se gătește fără aburi

de Mădălina OLARIU |
madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

Pe pămîntul negru de sub geamul laboratorului se îmbibă cîteva picături mari de ploaie. Astăzi vremea nu permite decît muncă de cercetare, în sală analizîndu-se calitatea furajelor care au fost culese de pe teren, cînd zilele erau mai puțin mohorîte. Domnul Constantin vorbește calm și încet ca și cum le-ar explica studenților despre o altă lucrare practică. De opt ani a ales liniștea din laboratorul de analiză pentru plante și sol de la Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu de la Brad”, unde a studiat mai îndeaproape și elementele tipurilor de gazon. Alături

zilia. „Acolo sînt terenuri care permit plantarea unor specii care au o creștere și o devoltare rapidă și care produc o cantitate mare de biomasă într-un timp scurt. Interesant este că ele nu sînt folosite în alimentație, ci sub formă de biocombustibili. Mașinile din Brazilia merg pe etanol obținut din trestie de zahăr”, explică domnul Constantin adăugînd că în România terenurile sînt limitate și se cultivă în special plante care sînt folosite în alimentație.

Deși laboratorul este deschis pentru orice student de la Facultatea de Agricultură sau Horticultură, aici petrec cel mai mult timp

„Mașinile din Brazilia merg pe etanol obținut din trestie de zahăr.”

Dacă în România ar fi un climat mai cald și pămîntul nu ar fi folosit doar pentru culturile agricole, ne-am putea obține independența energetică față de marii exportatori de petrol.

de el este și Lucian, doctorand în anul al II-lea, care este încîntat de fiecare colțor pe care îl redescoperă cînd umblă prin camerele laboratorului.

Domnul Constantin spune că majoritatea oamenilor crede că agricultura are ca finalitate produsele alimentare. Ceea ce mai puțini știu este faptul că dacă în România ar fi un climat mai cald și pămîntul nu ar fi folosit doar pentru culturile agricole, ne-am putea obține independența energetică față de marii exportatori de petrol, la fel cum a reușit Bra-

doctoranzii. Lucian își amintește că în primul an, laboratorul era locul în care stătea de dimineață pînă seara pentru o singură probă. „Să luăm un exemplu devenit banal de acum pentru noi: determinarea proteinei brute. Durează și zece ore și nu ai cum să o lași de azi pe mîine, plus că trebuie supravegheată în mod constant pentru că există și riscul de explozie, și nu doar al laboratorului, ci al întregii universități”, spune băiatul care zîmbește larg atunci cînd își amintește de primele zile cînd și-a folosit timpul liber cer-

cetînd. Laboratorul e ca o bucătărie în care preparatele sînt ascunse în plicuri de hîrtie și așezate ordonat pe rafturi. Asemenea unui borcan în care se țin condimentele, camera de măcinare încă mai păstrează mirosul de plante verzi, fin mărunțite. Fiecare dintre probele strînse determină în mod comparativ cît de bun este un furaj față de celălalt. „Și animalele ca și noi au nevoie de amestecuri cît mai complexe, și ele au nevoie de proteine, grăsimi sau graminnee, nu putem spune că un furaj este cel mai bun”, explică Lucian răscolind o mînă de fîn uscat dintr-o pungă maro de hîrtie.

„Ai văzut meciul Argentina – România?”, întrebă scurt ca și cum întrebarea nu și-ar avea rostul. „Cred că gazonul de pe Arena Națională are o problemă de substrat, n-ai văzut că nici nu puteau sta în picioare, nu vegetează bine, se degradează foarte repede”, continuă explicînd repede domnul Constantin în timp ce imaginile parcă i se desfășoară în fața ochilor. Însă nu poate stabili o cauză clară atîta timp cît nu este acolo. „Nu am fost acolo să analizez cu ochii mei, spun doar din ce se vede la televizor.” ■

Doar un grup de investitori din străinătate poate da viață săptămânalului gândit de Ion Cristoiu.

Jurnalistul crede că nu tendențiozitatea a stricat televiziunile, ci „partizanatul otova”.

Ion Cristoiu crede că Internetul reprezintă un fast-food al presei, iar presa tipărită un prînz așezat. Acum încearcă să-și mute mesele online, postînd cite un text la citeva ore pe o platformă pe care a lansat-o, cristoiublog.ro. „M-am adaptat la online mai repede decît mulți dintre tineri”, spune cu o mîndrie nedisimulată. A mai văzut că, pe Internet, lumea care, poate, nu a intrat niciodată într-o librărie, a ajuns să citească proză satirică sau eseuri de călătorie în drumul spre aeroport. Și, indiferent de hramul politic pe care a fost acuzat că-l poartă, știe că a pus și el un umăr la asta. Chiar și pentru că a trimis toate prezentatoarele de la Realitatea ca să facă teren. „Nu poți să faci meseria asta citind promptere”, crede Ion Cristoiu. Și nici nu te poți opri cînd se termină programul. „Eu sînt dependent de presă, deja bolnav.”

Interviu cu Ion Cristoiu, părintele senzaționalului din presa românească

Politicianul, la noi, este și ziar al lui e unul care treb

de Cătălin HOPULELE | catalin.hopulele@opiniastudenteasca.ro

Au ajuns ziarele și televiziunile chelneri pentru public sau încă mîncă la aceeași masă?

Da, au ajuns, dar aș adăuga și că vorbim de un public de tabloid. Mai rău este că avem la ziare un public de tabloid și la televiziunile de știri unul chibiț. Nu e nicio problemă să livrezi pentru publicul de tabloid, pentru că, pînă la urmă, în cazul televiziunilor găsim multe june care vor să se dezbrace în direct și mulți moderatori care vor să facă ca agresiții sau cocoșii în studio. Problema este că avem un public care, din punct de vedere politic, își cere o poziție fățiș tendențioasă. Eu am mai spus: din punct de vedere politic nu doar moderatorii, ci și analiștii sau comentatorii din presa scrisă sînt manipulați de către public și nu mai manipulează ei publicul. Acesta din urmă se uită la televizor pentru politică, un public foarte restrîns – cu totul televiziunile de știri adună toate cel mult cît una generalistă mediocră – și acest public se uită la televizor sau urmărește presa scrisă pentru a-și vedea propriile opinii, după celebrul nărav al lui jupîn Dumitrache, din „O noapte furtunoasă”, care citea „Vocea Patriotului Național” fără să înțeleagă nimic, însă știind că în textul respectiv se criticau ciocoii.

lucrat în presă și Eminescu. Poți să fii un ziarist de tabloid și cînd te întorci acasă poți să fii cel mai mare poet și cel mai mare gînditor. Sînt două lucruri net diferite.

Bun. Dar în sensul ăsta cum facem cu restul publicului?

Există și acest public de care spuneți, dar el a fost pierdut încetul cu încetul de presă, de televiziuni, pentru că, pe de o parte, ziarele s-au tabloidizat, iar pe de altă parte, din punct de vedere politic, acest public – un pic mai select – nu e interesat, fiindcă e convins că presa minte.

Săptămînalul ar fi reabilitarea talentului și a scrisului

În fotbal există un clișeu care spune că dacă vrei să produci un șoc la echipă schimbi antrenorul. În presă, insule există, de la „Dilema veche” la platforme precum Rise Project sau Casa Jurnalistului la toate echipele tinere din televiziune care ar vrea să facă jurnalism de calitate. Dar dacă vorbim de un șoc în presă, la ce ar trebui să se refere și de unde ar trebui să pornească?

Pe site-ul „Evenimentului Zilei” am întîlnit postări de genul „ce cauți aici că ziarul e al nostru”. Ziarele și televiziunile au devenit proprietatea ăluia care se uită.

Dar nu s-a împărțit dintotdeauna publicul între cei care caută senzaționalul și celălalt cu care ar trebui comunicat prin alte metode decît cele de tip tabloid? Ați spus-o și dumnevoastră, în fiecare dintre noi există o croitoreasă, dar dacă toate lumea caută senzaționalul cu restul publicului ce mai facem?

Să ne lămurim. La noi, prin tabloidizare nu înseamnă introducerea senzaționalului. Pînă la urmă, senzațional poate fi faptul că liberalul Călin Popescu Tăriceanu s-a pesedizat. E un lucru senzațional, mai mult decît interesant. La noi, prin tabloidizare se înțelege deșuchere. Mă uitam în vară la televiziunile franceze și tot așa, nu știu ce aveau, parcă o fetiță dispărută, omorîtă de mamă și amant, și toate știrile se deschideau cu această întîmplare. Este un senzațional din viață, în sensul acesta mă refeream la croitorese. Noi aici ne referim la decăderea de la nivelul bunului simț. Adică persoane care se bat în studio, știri despre nimic pentru că o fătucă starletă nu știu ce a făcut, că e din nou însărcinată. Asta nu face parte din tabloidizare, nici măcar nu interesează. Trebuie să ne gîndim că, în general, publicul jurnalelor, ziarelor, cel de presă, nu este cel care merge la Ateneu. Sau e numai o parte din el. Știu că dumnevoastră sînteți tînăr, dar presa nu este ultracultură. Și atunci, cei care lucrează în presă nu trebuie să aibă complexe. A

Eu spun în continuare că șocul ar putea să constea într-o împărțire categorică. Tot ce este cotidian trebuie să treacă online, dar nu așa cum sînt ziarele de astăzi, că se înțelege greșit. Online nu înseamnă că facem un ziar tipărit și avem o variantă electronică. Online-ul înseamnă să schimbi aproape în timp real în materie de știri. Și presa scrisă trebuie să se orienteze către nișe sau către săptămînale. Din experiența mea pe Internet, pe cristoiublog.ro, schimb, în materie de comentarii, la două ore textele. Într-o zi cît am fost la Iași am scris de trei ori. Pentru că, la online, dependența este de schimbare. Dar un text de peste o filă nu poate fi citit online. Și atunci oamenii, în Occident, au început să se orienteze către lunare, săptămînale, de nișă sau generaliste, în care oamenii găsesc ce să citească. Aici avem însă o mare problemă pentru că o asemenea publicație nu mai poate fi făcută cu fătuci. Aici îți trebuie oameni care să scrie, să ia interviuri, și asta ar însemna și o reabilitare a scrisului.

S-ar căuta săptămînalele în România? Ar avea succes?

Da, în Occident deja există. Numai că în România nimeni nu crede în săptămînal deoarece oamenii care au bani, nu vor o presă din care să facă bani, ci vor o presă prin care ei să

influențeze, și atunci au nevoie de un cotidian.

Ați spus pilda cu săptămînalul de mai multe ori. V-a pus cineva programul și banii pe masă?

Nu, nu s-a oferit nimeni. Toată lumea știe că vreau să fac săptămînal dar nu s-a oferit nimeni. E și foarte greu, pentru că un săptămînal, dacă l-aș face, ar trebui să angajez jurnaliști de excepție, oameni care să știe să scrie, pentru că eu îl am deja în cap! Dar – la noi cel puțin – televiziunile de știri sînt așa cum sînt dintr-un motiv foarte simplu. Patronii angajează mai ales fătuci bucuroase că apar la televizor, care nu cer contract de muncă, uneori nu cer nici bani pentru că ele sunt bucuroase că apar la televizor și se vor mărita cîndva cu un fotbalist. Nu observați? Este inimaginabil! Nu poate să fie existe o prezentatoare de 20 de ani. Nicăieri în lume un prezentator, fie femeie sau bărbat, nu poate să aibă sub 40 de ani, dacă vrei să lași o imagine de seriozitate. Apoi, nu poți să fii prezentator fără să fii jurnalist! Cînd am ajuns la Realitatea, primul lucru pe care l-am făcut a fost să le trimit în teren pe toate prezentatoarele. Melania Medeleanu își amintește și acum că s-a dus în trenul de Oltenița și a făcut chiar un reportaj bun, pentru că nu poți să citești de pe prompter fără să știi despre ce e vorba.

Păi momentan în presă se investește pentru capital de influență, nu pentru jurnalism de calitate. De aceea insist. Există cineva, în România, care să investească bani pentru ca un astfel de săptămînal să iasă?

În România... nu. Numai un grup occidental poate să o facă. Nu românii. Pentru că un trust de presă occidental ar înțelege despre ce e vorba. Pentru că problema crizei presei este una falsă. Nu există. Criza vine din faptul că noi nu îi facem bogați pe patroni. Din nenorocire pentru mine, am lucrat la publicații care au adus bani patronului. În momentul în care aduceam bani, nu putea să îmi impună editorial. Pe cînd acum, într-un fel, îi înțeleg pe patroni. Ei dau bani, dar mai vrei să fii și independent? Ziarul nu aduce bani, mai ales televiziunea. Toate televiziunile de știri sînt falimentare, niciuna nu are profit, nici măcar nu se închide financiar; normal că vine patronul și spune „băi, la rîndul meu, am nevoie de bani”. Fiindcă el nu aduce bani de acasă. De aceea poți spune că e normal să comande politicianul, care, atenție, este imbecil. Există, eu admit, se poate face publicistică de partid. Doar că trebuie să îi spun eu politicianului „lasă-mă pe mine să fac ce vrei matale”. Dar nu! La noi, politicianul e și jurnalist. El îți și spune cum să scrii și el înțelege că un ziar al lui e un ziar care trebuie să fie imbecil ca el, aici e marea problemă.

Balzac nu mai merge pe smartphone

Ați spus că Internetul este fast-foodul gîndirii, iar presa tipărită un prînz

i jurnalist. Înțelege că un buie să fie imbecil ca el

ășezat. Dar mergînd pe metafora dumneavoastră, putem să spunem că multă lume suferă de obezitate și nu e din cauza faptului că mănîncă prea multe prînzuri așezate. Care e rețeta pentru presa bună și profitabilă pe online?

Vă dau un exemplu. La vîrsta mea am pătruns serios în lumea asta a presei online, m-am adaptat rapid, chiar mă consider înaintat față de mulți tineri. Am verificat pe siteul meu, pe cititorii *cristoiublog.ro*. Este foarte interesant că jumătate dintre ei citesc de pe tablete și telefoane! Asta începe să fie un fenomen și mai interesant, de care nu ai cum să ții cont. Dispare cititorul care stă măcar în fața laptopului, darămite în fața ecranului calculatorului. Cititorul merge la aeroport și, pe drum sau ajuns acolo, deschide tableta sau smartphone-ul. Asta înseamnă că textul trebuie să fie foarte scurt și să fie online aproape în direct. Eu unul sînt un mare consumator de știri online și le spuneam la mulți care fac siteuri: „domnule, de nu schimbați, că, între timp, s-au mai întîmplat lucruri!”. Astăzi dimineață m-am sculat și m-am uitat la tabletă, ca să dau un exemplu de dependență. O port mereu cu mine și o deschid la fiecare jumătate de oră. Din nenorocire nu s-a întîmplat nimic, deși normal ar fi să se schimbe. Începe să se creeze o dependență, un cititor dependent de acest online, iar asta va nenoroci televiziunile. De ce să ne uităm la știri la televiziune cînd eu am aici online? Asta cred că va fi revoluția. Gîndiți-vă că trecem de la papirus la tipar și trebuie să ne adaptăm la această realitate. Sînt oameni care citesc, pe siteul meu, proza satirică pe care o public. Începe să apară un astfel de public al onlineului, unul care nu are nici o legătură cu presa, care nu poate nu a intrat niciodată într-o librărie, dar care începe să se uite peste astfel de texte. Dacă la mine jumătate din public este

între 18 și 34 de ani, asta înseamnă că e un alt public, ei se uită pe smartphone, și atunci nu mai merg textele lungi, clasice. Balzac nu mai merge pe smartphone.

Deci sînteți dependent.

Sînt dependent, deja bolnav!

Și nu sînteți deformat? Fiindcă îmi închipui că un jurnalist care trăiește din presă nu mai poate interacționa cu evenimentele din jur din fotoliul de spectator, gîndește în termeni de știri, de actualitate, de subiecte, de reportaje.

Există în soldatul Svejk o scenă celebră în care soldații stau la o crîsmă și unul dintre ei, care dădea vize, se

Arghezi sau unul care nu a rămas în istoria literaturii.

Facem referire la presa interbelică, cînd vorbim de nostalgie. Cînd vorbim de reportaj ne gîndim la Brunea Fox, la Geo Bogaza, cînd spunem proză la Caragiale. Dar în perioada post-decembristă avem repere jurnalistice? Avem nevoie de ele sau posteritatea te uită dacă lucrezi ca un gazetar?

Da, pentru tineri. Marea problemă la ora actuală într-o redacție este că acestea nu mai sînt conduse de maeștri. Sigur că sînt bloguri, dar pînă la urmă cel care vrea să facă gazetărie sau literatură vrea să vadă dacă are sau nu talent. Deci există interes. Dar

Cînd am ajuns la Realitatea, primul lucru pe care l-am făcut a fost să le trimit în teren pe toate prezentatoarele. Nu poți să citești de pe prompter fără să știi despre ce e vorba.

uita la oamenii din jur și zicea „uite! Lui ăsta i-aș da viză, lui ăsta nu.” Jurnalistul, ăla autentic, înăscut, nu vede lumea de știri. Unde se duce, fără să vrea, îl lovește, „pot să fac o știre cu asta?” Adevărul e că pe adevărații jurnaliști îi deformează. Eu am rămas trăznit cînd am auzit că sînt jurnaliști tineri care spun că pleacă acasă că s-a terminat programul. Băi, meseria asta este 24 din 24 de ore, chiar și dacă ești pensionar ca mine, tot jurnalist rămîi, nu poți să închizi ochii să nu vezi o știre. Și eu uneori sufăr. Pășesc așa că, neavînd ziar, nu știu pe cine să sun să-i spun că am văzut o chestie interesantă pe care poate n-a mai văzut-o nimeni înaintea mea.

Marea problemă într-o redacție este că aceasta nu mai este condusă de un maestru

Dacă nu ați fi născut dumnevoastră găina cu pui vii, ar fi găsit-o altcineva?

Da, pentru că găina care se ouă nu este o știre. Faptele plictisitoare pot deveni știri, aici e marea problemă a talentului de gazetar. Să simți instinctiv că aia este știre și că aia nu este. Că o știre este normală, interesantă sau cu superlativul știrilor care este senzaționalul. Gazetarul transpune imediat faptele realității, care pot fi banale, în știri.

Dar cu reportajul și cu interviul de mare întindere ce se întîmplă?

Acestea fac parte tot din presă, dar din cea scrisă. Eu am spus că tocmai de aia săptămânalele acelea vor trebui să existe. La genul acesta online presupune să ai talentul de a descoperi știrea și, sigur, de a o scrie, pentru că SMS-uri nu poți să dai. Săptămânalele ar presupune reabilitarea talentului. Sînt reportaje, texte de gazetărie, pe care le citesc și eu acum din presa interbelică ca și cum ar fi adevărate proze. Și se vede unde scrie Goga,

din acest punct de vedere cred că ne lipsește o cultivare a trecutului presei. Nu avem un muzeu al ei, nicio editură nu scoate ca în Occident, antologii de mari reportaje, portrete de jurnaliști. Ar trebui să cultivăm pentru tînăra generație ideea că, totuși, mai sînt și jurnaliști care au rămas. Care rămîn. Pamfil Șeicaru spre exemplu nu a fost scriitor, dar a rămas în memorie, îl mai găsesc ăștia pe Wikipedia.

Nu e vorba de tendențiozitate la televiziuni, ci de falsificare a realității

Mai vorbiți cu Sabin Orcan?

Dar conflictul meu nu a pornit de la Sabin Orcan! El a pornit de la trust (n.r. „B1 TV”) pentru că, deși nu era o premieră, am fost atacat de un coleg din trust. Și să știți că eu sînt foarte solidar. Cînd lucrez la o televiziune, devin solidar cu acel colectiv. Încerc să îi ajut, să dau o mîină de ajutor. Intrasem însă în conflict cu publicul de la B1 TV. În spatele camerelor de luat vederi, publicul aștepta de la mine să spun că Traian Băsescu e mare. Atît. Dacă făceam o mică nuanță îi spuneam că e mare, dar are și un început de chelie, toți ăia mă înjurau. E un lucru foarte interesant. Pe site-ul „Evenimentului Zilei” am înfîlnit postări de genul „ce cauți aici că ziarul e al nostru”.

Ziarele și televiziunile au devenit proprietatea ăluia care se uită. Și atunci intrasem într-un conflict. De asta am optat pentru Realitatea dintre toate, pentru că mi s-a părut că, în ultimul timp, nu era așa de tendențioasă. Iertați-mă, dar sînt unele.... Nu e vorba de tendențiozitate politică, e vorba de tendențiozitate care falsifică realitatea. Aici e realitatea groaznică a televiziunilor de știri. Simți că unele lucruri sînt puse parcă cu mîna. Înțeleg orice tendențiozitate, înțeleg și manipulări, dar la un moment dat... Măcar să manipulăm ca televiziunile occidentale, la alea, într-adevăr, nici nu

„M-am bătut între '92 și '96 cu regimul Iliescu pe viață și pe moarte.”

îți dai seama. Îmi rănește sensibilitatea mea de om care totuși nu mă consider prost.

Vi s-a reproșat și dumnevoastră adesea că, în funcție de cine e la putere, v-ați schimbat culoarea.

Nu în funcție de asta, ci mereu în funcție de imaginea de puterii a celui pe care l-am criticat. Multă lume îmi reproșează schimbarea față de Traian Băsescu. Nu e nici o schimbare. A fost o perioadă în care Traian Băsescu era aproape o dictatură în România, să fim serioși! În 2005-2007 avea la picioare presă, Alianța DA. Atunci da, normal că m-am enervat și am simțit nevoie instinctiv să îi spun totuși că mai are și pete, nu e numai soare. Cînd am văzut în 2009 că e o conspirație împotriva lui, că el e deja mic și conspirația e mare, sigur că a trebuit să plec de la Antena 3. Nu pentru că voiam să-l laud ci pentru că nu mai puteam să îi înjur pe ceilalți, care erau în conspirație. Acum, uite, am plecat de la B1 și am fost într-un picior de plecare de la „Evenimentul Zilei” pentru că nu mai puteam să fac nuanțări. Aceasta e explicația. Dar asta vine din tendențiozitatea televiziunilor la care lucrez. M-am gîndit o perioadă îndelungată la ce să mai colaborez? Nu sînt obligat, nu mor de foame. La ce să mai colaborez cînd nu mai aveai la ce? Nu mai găseam ziar independent, nici măcar independent, ci minimum echilibrat. Am ales Realitatea pentru că nu mi se părea că moderatorii zbiară la tine.

Pe piața televiziunilor din România mai e și varianta Digi, care nu a arătat încă nici o înclinație.

Așa este, dar ea este însă o televiziune prea rece, ei înțeleg prin obiectivitate plicticosul. Să ne lămurim. Sînt prea bătrîn. Fac presă din '68. Știu ce înseamnă angajarea. Știu și sînt de acord cu ea. M-am bătut între '92 și '96 cu regimul Iliescu pe viață și pe moarte. Și repet: nu tendențiozitatea e toxică, ci propaganda otova! Transformarea ziarului, a presei. Era groaznic la un moment dat, prin '46 - '47, critica burgheziei făcută de presa de propagandă era interesantă, apoi a început să se repete. A ajuns să fie idioată în campania lor anticapitalistă. Ziarele nu erau nici măcar subtile. Aici e și astăzi principala mea obiecție: că ei sînt otova, adică se vede de la început că sînt propagandiști, nici măcar nu sînt subtil propagandiști.

Și în contextul acesta, pe cine ați alege dintre un cenzor de dinainte de '89 și un patron de trust?

Îl prefer clar pe cel de dinainte de '89 din două motive. Primul este că ziarul ăla nu era al lui. Ziarele nu erau nici ale lui Nicu Ceaușescu nu mi-a zis nimeni înainte de 89 că, „știi, matale, că eu îți dau bani, dar sînt banii mei la o adică!”. Nu am auzit expresia banii mei niciodată, nici nu era. Și, culmea, mai ales generația lui Nicu Ceaușescu era mai citită, nu se purtau ca niște ghiorțani cu noi. Bine, cu mine nu se poartă nici acum dar bănuiesc că în ce-i privește pe ăia tineri se poartă mult mai rău. Astăzi nenorocirea este că banii sînt ai lui. ăia erau funcționari, la un moment ăia erau trecători. Oricînd peste ăla de la UTC găseam unul de la partid. Oricînd peste ăla de la partid îl găseam pe Ceaușescu, la o adică. Acum ești angajat la un patron și peste el nu găsești pe nimeni.

Ați spus că nu se poate face gazetărie în democrație pentru că te consumi. Este această nevoie de ralieri a întregii prese împotriva unui obiectiv un criteriu pentru a putea face performanță?

Nu, nu e obligatoriu să te raliezi ca să trăiești. Cred că prin '99 am fost într-o călătorie-documentar la Washington și am fost la filiala CNN de acolo, să vedem Larry King. Tocmai se transmitea la televizor un discurs al președintelui american, nici nu mai țin minte cine era. ăia de acolo ședeau cu picioarele pe masă și ziceau: „a, domnule, ce interesant, uite, acum n-a nimerit-o”. Eu veneam dintr-o țară care atunci cînd vorbea Iliescu trăiam. Dintr-o țară în care mă uitasem la finala din al doilea tur de la alegerile din '96 și, cînd a scos Emil Constantinescu ochlarii, în loc să zic ca ziarist mare „uite mă, interesant”, eu am trăit, mi-a plăcut, am devenit era un fel de chibiț, deveniserăm și noi chibiți. Iar problema fundamentală tocmai asta e, să nu devii chibiț. Poți să fii rece și eu cred că noi, jurnaliștii, ar trebui să fim mult mai mîndri că sîntem jurnaliști și nu politicieni. Din nenorocire mulți sînt complexați că sînt jurnaliști. Eu sînt de o sută de ori mai mîndru că nu sînt politician. Ar trebuie să avem mîndria omului de știință care se uită la o broască înainte de a o diseca. „E o broască, interesant.” Dar noi trăim, ne amestecăm cu ei, unii mănîncă cu ei, unele sînt amantele politicienilor, unii vor să fie politicieni, unii vor să fie oameni de afaceri. Ne lipsește această conștiință: eu scriu! și chiar dacă nu am un hotel sau un Intercontinental, pînă la urmă îi sînt superior ăluia, dacă am conștiința asta că fac mare gazetărie. ■

”

Cei care lucrează în presă nu trebuie să aibă complexe. A lucrat în presă și Eminescu. Poți să fii un ziarist de tabloid și cînd te întorci acasă poți să fii cel mai mare poet și cel mai mare gînditor.

De dragul copiilor, mamele

Alegerile nu le sînt niciodată îndepărtate de visele

Pentru cei mai mulți dintre noi, dragostea de mamă nu se învață în nici o școală. Și nici cea care ne crește nu știe de unde a aflat că ne iubește fără măsură. Femeile din jurul nostru sînt mame în multe feluri. Unele împletesc de acasă dorul de copii, își îngrămădesc tinerețea cu tot cu griji într-o cameră mărunță sau decid din timp cînd i-ar putea face loc în brațe unui om nou. Studente, singure, văduve, iubite, fericite, îndurerate, femeile care fac roțile lumii să se învîrtă sînt frumoase. Au brațele deschise, ochii obosiți și sufletul plin, întotdeauna atins de vreo grijă legată pentru binele copiilor. Ce le lipsește, ce lucru le-a fost dat prea des, ce-ar fi putut să facă mai bine atunci cînd odraslele abia le ajungeau la genunchi. Și de asta, printre întrebări, sacrificiile lor n-o să li se pară niciodată de ajuns.

Mîinile care urzesc mame

de Anca TOMA | anca.toma@opiniastudenteasca.ro

Dacă ar fi luat acasă toți pruncii pe care i-a ținut în brațe după primul lor vaiet speriat, ar fi clădit o mică țară în fașă. Dar cînd iese din maternitatea „Elena Doamna” din Iași, Mădălinei Ciuhodaru îi rămîn doi copii, iar pe restul îi păstrează în suflet cu tot cu chipurile mamelor. Într-un loc în care durerea e menită să aducă bucurie, medicul a adunat 15 ani de lacrimi, strigăte, mîngîiere și-o senină credință în Dumnezeu. „Femeia-mamă de succes” e greu de construit, mai ales cînd acasă o așteaptă doi băieți

în palme la fiecare naștere.

Iar cînd se întoarce acasă, viața se adună în jurul puștilor ei. „Copiii te fac întotdeauna să te simți vinovată”, crede ea, dar nu din cauza meseriei, ci pentru că așa-i construită menirea femeii. Mamei tuturor mămicilor de la „Elena Doamna” îi plac lucrurile făcute cu drag și tandru, cum știi numai femeile să le facă și dacă observi asta îți spune că e „un perfecționist drăguț”. Abia așteaptă să intre în cabinet, să asculte o mică inimă tremurînd și s-o liniștească.

Cele două bucurii din viața Andrei au apărut fără nici un plan.

„Cînd te întorci acasă de la o un loc de muncă în care te simți fericită, ești în stare să le faci pe toate.”

de care n-ar avea cînd să se simtă prea plină. „Probabil pe termen lung, undeva, îmi vor reproșa. Pînă acum am auzit doar «te rog să nu plec!»”, zîmbește mama, îmbrăcînd părerea de rău într-un glas de copil care-a făcut o pozna. E joi, încă înaintea lui 8 martie, iar ea s-a întors la spital de la serbarea pentru mămici a celui mic. Cu puțină revoltă în ochii blînzi, nu pentru că trebuie să vadă o pacientă, ci pentru că 8 martie nu e în fiecare zi. „Nu prea sînt de acord. Oricît de comunist ar suna, mamele, femeile duc greul societății, duc lumea mai departe”, spune Mădălina Ciuhodaru. Acum aproape șapte ani și-a poi doi mai tîrziu, s-a întors la spital la cîteva zile după cezariană. Ar fi putut să aștepte, dar își amintește că n-a putut sta deoparte, că au furat-o înapoi locul, femeile care vin pășind grijuliu cît pentru două suflete și dragul de copii. „Am învățat de la mame că cel mai important e să-ți iubești copilul. Acum, spre exemplu, îmi sfătuiesc rezidente să nască în perioada asta, pentru că lucrurile se complică în meserie mai tîrziu”, însă dacă o întrebi de ce n-a făcut la fel se-mbujorează, se face și mai frumoasă și se contrazice curajos. „Pentru că am avut de clădit o carieră.”

„Spitalele țin multă durere, dar sălile noastre au văzute atîtea zîmbete frumoase...” Mădălina Ciuhodaru știe că a ales o meserie care te fură, te răpește. Iar pe ea o fură, în fiecare zi, de-acasă. ■

Medicul își lipește de suflet fiecare micuț.

Drum făcut, nu născut

Cînd intră o femeie în sala lungă de albastră așteptare, i se luminează chipul. Își trece rar mîinile prin părul blond, însă le ține ocupate întruna cu notițe nevăzute pe-un carnet. Ar face, spune ea, cinci copii, dacă ar putea, dacă n-ar trece timpul. De împărțirea dragostei nu-și face griji pentru că n-o împarte. Are la fel de multă pentru studentele și mamele ei, pentru familie și pentru meserie. „Cînd te întorci acasă de la o un loc care te face fericită, ești în stare să le faci pe toate. Eu de asta sînt mama care aleargă de la grădiniță la karate, de la karate la engleză, cu mîna pe ceas.” Tot din cauza asta e și străină de somn, pentru că, spune ea, nici un alt medic ginecolog nu are, la 41 de ani, doi copii. Maternitatea capătă vieți noi și noaptea, alteori le pierde. Nici unul din momente nu e rece și niciodată n-a reușit Mădălina Ciuhodaru să capete rezistență la „fărîma de Dumnezeu” pe care o cuprinde

Lecția copilăriei nu se învață

de Ana-Maria BUCUR | ana.bucur94@yahoo.com

Hăinuțele întinse pe uscătorul din stînga ușii maro se lovesc de papucii mari din fața intrării. O cameră mică din căminul studentesc C 11 cu icoane și jucării adăpostește zilnic patru suflete. Aici, dincolo de ușă, mă simt ca Alice în Țara Minunilor, în care un micuț învelit în păături doarme într-un pat parcă prea mare. „La început Ecaterina nu înțelegea care este scopul lui Filip în familie și era puțin geloasă. Dar am învățat-o că dragostea noastră se poate împărți la doi.” Iar fetița de doi ani cu păr aurii și ochi albaștri sare pe pat, dar cu atenție, ca să nu-și necăjească frățiorul.

Andra o ia pe Ecaterina în brațe și o sărută. Doar oboseala face diferența între ochii mamei și ai fiicei. „Un bunic e o mîină de aur, iar faptul că nu i-am putut lăsa pe copii la părinții noștri ne-a maturizat.” Mai sînt copii pe palier cu care fata se joacă și merge la creșă, însă aceștia nu înlocuiesc bunicii pe care îi vede numai atunci cînd sesiunea ia sfîrșit.

Dacă pe bătrîni îi văd doar cînd și cînd, părinții încearcă să-și țină puii aproape tot timpul. Tatăl, Vlad, este la al doilea master, iar faptul că lucrează cu jumătate de normă îi dă timp pentru copii. Pe el Andra l-a cunoscut în primul an de facultate, iar cînd și-au dat seama că se completează, au hotărît data nunții. În timp ce vorbește, își ține copii alături, sub aripi, dar îi citești din cînd în cînd un soi de dragoste și pentru foile de pe care învață. Cursurile Facultății de Economie și Administrarea Afacerilor le-a terminat în 2010, acum urmează cea de-a doua facultate, de Sociologie, deoarece crede că relațiile cu oamenii sunt cele mai importante. Cu toate astea, nu-și dorește ca micuții ei să se atașeze prea repede de străini, fiindcă vrea să îi știe în siguranță. Filip, care a început călătoria în lume acum numai trei luni deschide ochii mari. Nu are de gînd să tulbure albastrul din ei, dar se frămîntă din cauza lipsei de atenție. Mama, îmbrăcată simplu, într-un tricou alb și pantaloni negri, îl îmbrățișează repede, nu cumva să-i lase timp să se supere. De cînd a născut, Andra simte că centrul lumii ei s-a schimbat. „Cîteodată mă gîndesc că ar trebui să îmi schimb coafura, dar nu mai bine de banii ăia le iau ceva celor mici?”

Nouă luni de teamă

Zilele îi sînt pline de chipurile copiilor, iar nopțile de cele ale cursurilor și cărților, chipuri care uneori îi împăienjănesc ochii. „Mă bucur că profesorii sînt înțelegători cu mine, iar unii colegi mă țin la curent cu ce se întîmplă”, se bucură Andra. Îi pare, totuși, rău, că n-a învățat mai mult, mai bine, mai devreme. „Nu mai am afit de mult timp, acum, să citesc. Regret că atunci cînd am avut ocazia nu am luat cartea recomandată de vreun profesor și nu m-am documentat în plus.”

Emoția unui suflet care prinde rădăcini în corpul tău, spune ea, e uneori amestecată cu teamă și învelită în mii de întrebări. „Cred că acele nouă luni sînt timp îndestulat pentru pregătire psihologică. Dacă la început am fost speriată fiindcă nu a fost nimic programat, la final am cunoscut împlinirea”, povestește ea, păstrîndu-și zîmbetul pe buze. Deși cei din cămin o mai ajută și-au grija de micuți atunci cînd timpul celor doi studenți se-nvîrte-n alte ritmuri, Andra are încredere doar într-o singură persoană. „O sun mereu pe mama și o mai întreb cum se face una sau alta, chiar dacă m-aș descurca și singură uneori”, spune Andra rîzînd. Părinții au ajutat-o, chiar dacă și pentru ei cele două mogîldețe de om au venit neașteptat, la fel cum au intrat și-n viața fetei lor.

Acum caută să se mute. Camera din C11 nu-i cuprinde pe toți, părinți și copii, așa cum ar face-o pentru patru studenți. Lumina care se răsfrînge din ferestre peste chipurile lor tinere e frumoasă, dar Andra știe că, mai departe, drumul trebuie să-i ducă dincolo de cei patru pereți ai camerei de cămin. ■

Își iau în fiecare zi viața de la capăt

celor pe care-i cresc, iar dorințele lor se pierd în fiecare nouă copilărie.

Pe 8 martie, copiii îmbracă hainele unei iubiri cu care s-au născut.

Maria și inima împărțită în șapte

de Iulia CIUHU | iulia.ciuhu@opiniastudenteasca.ro

Casa Mariei este goală. În curtea la fel de pustie se mai joacă doar Lăbuș, iar câteodată două nepoțele care stau în coasta dealului din Lespezi. Altădată, în ograda răposatei Veronica care și-a lăsat casa băiatului cu gândul să nu vîndă, lucru pe care feciorul l-a făcut imediat după înmormîntarea bătrînei, era o hărmălaie ca pe stadion. Șapte copiii a născut Maria, unul după altul, fără să se gîndească vreodată să întrerupă sarcina și să avorteze. „Doamne, da' cum să fac așa ceva? De unde mâncau patru, încăpea și al cincilea, și de unde au mîncat cinci, au mîncat și șase copii, și apoi șapte”, povestește matusa suflecîndu-și mînecele ca să aibă spor.

Maria Stoian s-a născut într-un sat dinspre Neamț și s-a întîlnit cu Paul în Pașcani. Erau frumoși amîndoi și în scurt timp s-au căsătorit. Din iubirea aceea de la început s-au născut „fetele”, după cum le numește mîndră mămica. Gemenele Petronela și Gabriela au acum 26 de ani, prima în cîteva luni va fi mamă, iar cea de-a doua a născut deja o fată acum un an. Pe Jasmina, nepoțica din partea Gabrielei, bunica nu a ținut-o niciodată în

brațe, ci doar a văzut-o în poze pe calculator, pentru că cele două surori s-au căpătuit în sudul continentului, la ciprioți. Alături de ele, l-au luat mai tîrziu și pe Marian, singurul băiat al familiei, născut la un an după gemene. „Mamanu, băietanul meu, mă ajută și acum. Fetele au familiile lor acolo, vorbesc și cu ele, mă ajută cum pot și ele, dar el săracu' mă sună și de două ori pe săptămînă și mă întreabă, mămică ai mîncat, mămică ai nevoie de ceva, mămică să-ți trimit bani?” și așa Maria a refăcut pe ici pe colo tencuiala la casă, grajdul la animale și bucătăria de vară, locul în care altădată copiii se zbenguiau de-i venea să-i caftească cu vîtraul. „Noroc de Paul că mai sărea și mă certa cînd vedea că iau foc uitîndu-mă la cîte nebunii le trec prin cap. Eu aveam de ținut ditamai căsoiul și grădină și ei se ghionteau și chicoteau ca pe maidan. Acum, uite, nici țipenie de om. Înainte știa tot satul că la Maria este circ, acum parcă nici nu mai sînt de pe aici. De cînd s-a prăpădit Paul și ei au plecat s-a dus farmecul de la casa asta”, spune femeia, lăcrimînd după răposatul ei soț.

Cîinii urlă a singurătate

Lică, cum îl alinta femeia, a murit acum patru ani. S-a dus cu ea pe cîmp să adune niște porumb, la prînz a băut o cafea, apoi a căzut deodată, s-a învinețit la față și a apucat doar să strige „Marcica, mi-i rău”, după care s-a prăbușit și nu a vrut să-i mai vorbească. „Dimineața am plecat cu omul meu sănătos tun de acasă și seara m-am întors cu el mort într-o căruță. Nu mai eram om atunci. Noroc că mi-a trecut prin cap să ne grăbim să nu ne

coboare din pod și să stea alături de tatăl său, să-l jelească pe ultimul drum. Oamenii care erau la priveghi în dimineața în care au ajuns copiii din Cipru spun că atunci cînd băiatul și fetele cele mari au intrat pe uliță, toți cîinii din zonă au început să urle de necaz. „Copiii țipau la el să se trezească, Paulică al meu s-a luminat la față cînd i-a văzut pe toți la creștet, dar nici nu a mai scos vreo vorbă. A murit și dus a fost”.

Acum Maria le mai are în casă doar pe ultimele două fete. Ele spală, ele fac ordine, e-

Cînd au intrat pe uliță, toți cîinii au început să urle de necaz. „Copiii țipau la el să se trezească, Paulică al meu s-a luminat la față cînd i-a văzut pe toți la creștet, dar nici nu a mai scos vreo vorbă. A murit și dus a fost”.

întîlnim pe drum cu fetele cele mai mici care trebuiau să vină de la școală”. Felicia și Florentina, eleve în clasa a șasea și a șaptea atunci, s-au speriat cînd au ajuns acasă. Cea mai mare chiar a fugit din casă, s-a ascuns într-un pod spunînd celor din jur să plece acasă la ei, că tatăl său nu are nimic, doar me-că-i obosit după ațita muncă. Abia Ionela, fata născută după Marian, a împăcat-o și a făcut-o să

le îngrijesc florile și straturile din grădină. Mamei îi spun să stea să se odihnească. Dar ea nu are stare. „Dacă am alergat o viață cum stau acum la 50 de ani degeaba? Cînd fac ele treabă, eu trag o fugă în cimitir și-i mai povestesc lui Paul ce ne mai fac copiii. Tare dor ne este nouă de el, dar și mai tare trebuie să-i fie lui de noi”. ■

Grija purtată pe frontul de luptă

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

„Dacă l-aș fi crescut la fel cum am fost eu învățată sau la fel cum îi învăț pe ceilalți copii ai mei, nu ar fi ajuns să fie militar tocmai în Kosovo”, spune doamna învățătoare Elena cu un zîmbet de copil care îi inundă întreaga față. În pauza dintre ore este tot între copii, discutînd cu ei lecțiile pe care le învață acasă. „Ia spune tu, ce-ți mai face pîsoiul ăla negru pe care ți l-am dat?”, o întreabă pe furiș pe o fată măruntică și blondă care stă cu mîinile împreunate pe catedră.

De 20 de ani de cînd învață copiii să numere și să picteze

„L-am încurajat și la liceu să meargă acolo unde se simte el bine, indiferent de distanță.” Și mai mult, nu ar fi acceptat ideea că nu poate fi atît mamă cît și tată pentru un băiat care de mic a fost la fel de cuminte ca și o fată.

litere, i-au trecut prin fața ochilor generații de oameni „care acum sînt mari, deja au copiii lor sau sînt plecați pe departe”. Chiar dacă și băiatul său i-a fost elev, cu generația lui spune că s-a purtat puțin mai deosebit, însă fără a fi părtinitoare. „Și mama mi-a fost învățătoare și îmi amintesc că am greșit prin clasa I la o înmulțire, țin și acum minte că era 4x4=16, iar eu nu știam rezultatul. La școală m-a lăsat, nu mi-a zis nimic, însă acasă m-a pus să repet pînă nu mai știam de mine”, spune acum amuzantă doamna Elena, amintindu-și de acea fetiță care atunci era plîngăcioasă și fricoasă.

Cu Teo al ei spune că s-a purtat diferit pentru că nu voia

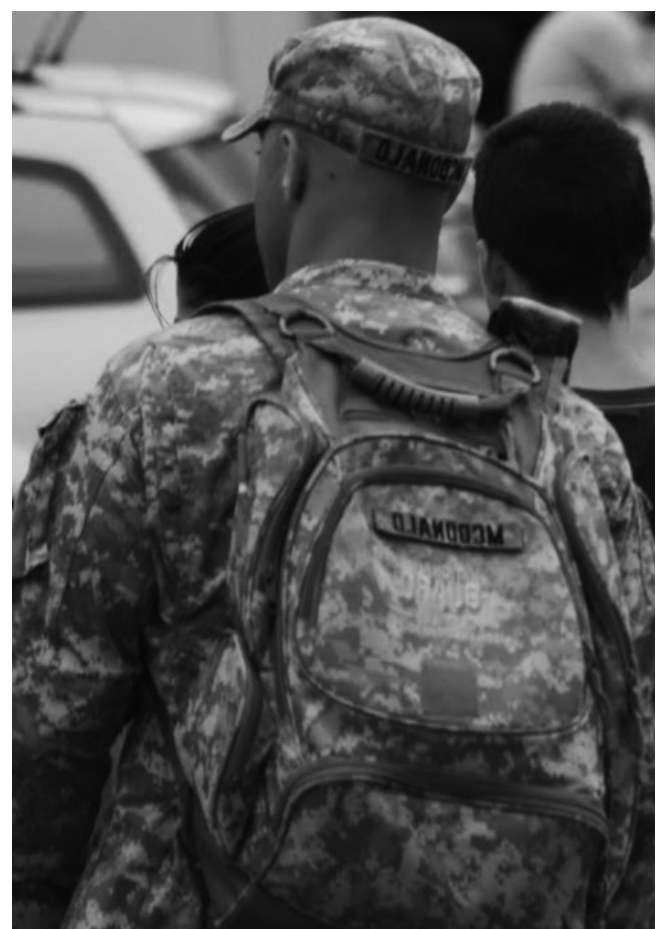
să îi insuflă aceeași sensibilitate pe care ea o avea deja și cu care s-a luptat de-a lungul anilor ca să o învingă. „Pe cei de la școală mi-am dorit să îi învăț să fie ca mine, să simtă altfel printr-un desen sau printr-un cîntec, însă acasă, fiind doar eu cu el vroiam să nu ne tragem reciproc în aceeași stări. De aceea l-am încurajat și la liceu să meargă acolo unde se simte el bine, indiferent de distanță.” Și mai mult, nu ar fi acceptat ideea că nu poate fi atît mamă cît și tată pentru un băiat care de mic a fost la fel de cuminte ca și o fată.

Mai aproape, de două ori pe an

De aceea, chiar dacă și l-ar fi dorit cît mai aproape, a acceptat să urmeze Liceul Militar din Cîmpulung Moldovenesc și mai apoi, să plece ca militar într-o misiune în Kosovo. Din pozele pe care le poartă mereu cu ea, zîmbește un bărbat în toată firea, de 25 de ani, însă cu o figură inocentă, de copil cu păr crețel și blond. La fel ca al mamei sale a cărei vîrstă nu se cunoaște nici măcar prin gesturile micuțe pe care le face.

Dacă ar fi să adune zilele din anul acesta în care a stat împreună cu el, cu siguranță nu i-ar ieși nici măcar jumătate din 365 pentru că misiunile fiului său durează și șase luni de zile, însă atunci cînd este acasă cei doi nu mai sînt mamă și fiu, sînt asemenea unor buni prieteni și frați. „Partea bună e că vine cîteva zile de Crăciun și de Paște, atunci altfel mă bucur să aud pași prin casă, cînd știu că sînt ai săi și nu doar ai mei”, explică imitînd în aer diferența dintre cele două tipuri de pași.

Ceea ce nu i-a lipsit vreodată au fost rîsetele de copii, fiind mereu înconjurată de cel puțin zece care sar mereu din bancă cu cîte o întrebare pe care nu ar pune-o în timpul orelor. „Însă pe copilul tău trebuie să știi să ți-l apropii atît cît să nu îi faci rău nici lui și nici ție. Pentru că adevărata iubire între

Pe Teo l-a lăsat întotdeauna să plece de-acasă.

mamă și fiu este cea care trăiește și la 700 de kilometri de-părtare”. Doar au rămas numai cîteva luni pînă la următorul Paște. ■

Rătăcit în căutarea „eului” prăfuit

De la acool și gânduri de suicid, personajul ajunge să cunoască dragostea.

În regia Irinei Popescu Boieru piesa de teatru „Cum am devenit stupid” preluată după romanul omolog a lui Martin Page, a umplut sala „Uzina cu teatru” joi, 6 martie. Actorii Andrei Grigore Sava, Radu Ghilaș și Oana Sandu au conturat un personaj adolescentin care trece prin diferite ipostaze în speranța că va putea duce o viață normală. Astfel cere ajutorul unui bețiv pentru a deveni alcoolic, participă la un curs de sinucidere, se aruncă în lumea business-ului pentru ca, în final, dragostea să îi fie adusă de atitudinea de care el vroia să scape.

Antoine se pierde ca individ atunci când devine angajatul fostului său prieten din liceu.

de Ana Maria BUCUR | ana.bucur94@yahoo.com

„Noi nu alegem să trăim, nu ne alegem limba, țara, epoca, gusturile, nu ne alegem viața. Singura libertate este moartea; a fi liber înseamnă să mori”. Însă piesa în esența ei ne demonstrează altceva și anume că libertatea este atunci când ești împăcat cu tine și astfel reușești să îți piept încercărilor fără a te pierde.

Complexat de handicapul numit „inteligentă”, tânărul Antoine nu se poate integra în societate și de aceea dorește să își schimbe imaginea. Se hotărăște să devină prost, deoarece proștii nu gândesc, deci sunt fericiți. Rămâne doar să aleagă mijloacele prin care va face asta. Lașitatea în lupta cu viața o dovedește atunci când preferă să se ascundă în alcool, însă curiozitatea pentru lumea aceasta îl împinge să se arunce în calea sinuciderii. Aura de nesiguranță dată de aspectul fizic slab, pletele ciufulete și hainele demodate, fac

din tânărul iubitor de cultură un călător neîndemânatic pe liniile sinuoase ale destinului.

Prietenul lui dezinvolt (Radu Ghilaș) îi este alături în momentele cele mai grele. Rolul de conștiință îl dovedește atunci când se strecoară în casa lui Antoine aducându-i

În căutarea personalității cu care să se simtă împlinit, Antoine revine la situația inițială. Sărac, dar cu inteligența înăscută pe care nu a putut-o nega niciodată.

opera sa preferată „Corespondențe” a lui Flaubert.

Cartea este elementul care îi dă imboldul moral de care avea nevoie pentru a se regăsi. Aflind că „nu oricine poate deveni alcoolic, asta e cert, există o selecție și că există unele condiții în exercitarea alcoolis-

mului”, iar sinuciderea nu e chiar genul de libertate pe care îl dorește, acesta se aruncă în afaceri. Însă fericirea trăită de el este una iluzorie și trecătoare.

Banii sînt „Fata Morgana” a business-ului care nu fac decît să îl dezintegreze moral. Fără să își dea seama, situația financiară luxuoasă în care se complăce este de fapt

proba de foc care trebuie trecută spre găsirea eului.

Replica „tu ai făcut studii ca să devii șomer” nu îi ghilotinează personalitatea, el se pierde ca individ abia atunci când devine angajatul fostului său prieten din liceu, Raphie. Faptul că respinge femeile

ușoare pe care i le aduce acesta, demonstrează că ideile etice odată implementate nu pot fi încălcate.

De fapt, adevăratul pas spre prostie este făcut de Antoine atunci când renunță la felul său de a fi. Își îmbracă apartamentul în mobilă scumpă și își cumpără mașină, fără a ști măcar să conducă. Acțiunea centrată în Franța contrastează puternic cu replica „În dragoste nu există inocență, există numai victimă.” care îl răscolește pe tânăr. Raphie îl trimite la o agenție de matrimoniale pentru a-și găsi perechea, dar odată ajuns acolo conștientizează că nu poți alege iubirea, ci ea alege momentul în care te întâlnește.

În căutarea personalității cu care să se simtă împlinit, Antoine revine la situația inițială. Sărac, dar cu inteligența înăscută pe care nu

a putut-o nega niciodată, se resemnează asemeni geniului pustiu. Pînă acum drumul lui a fost monoton, deși a trecut prin diferite momente substanțiale. Ca în toate poveștile, și în cercul lui intră o tină energetică care îi împărtășește ideile și alături de care viața lui clișeică se va schimba.

Va trăi cu adevărat abia de acum, împăcat cu sine și alături de cineva care îl acceptă. „Am un număr de emoții pe care nu trebuie să le depășesc, astfel risc o supradoză. Să nu-mi spui că supradozele de emoții sînt geniale, nu sînt obișnuit cu ele.” spune zîmbind tânărul către fata blondă. Întîlnirile pe care Clémence le-a mai avut cu tânărul frustrat înaintea fiecărei decizii importante luate de acesta, au avut rol prevestitor pentru relația ce se va încheia în final. ■

ÎN TRIUNGHIUL BERMUDELOR

La balamuc, ca între femei

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

Cu două zile înainte de Ziua Femeii, pe 6 martie, începînd cu ora 19.00, ironiile, minciunile și dorințele femeilor și-au dat înlînire pe scena Casei de Cultură a Studenților. Dichisite și aranjate ca pentru o prezență masculină care s-a lăsat așteptată, Rodica Popescu Bitănescu, Viviana Alivizache și Tania Popa se învîrt într-un cerc cu unghiuri ascuțite, lăsîndu-se purtate prin „Triunghiul femeilor”. Acolo unde birfele sînt în siguranță, pentru că pereții nu au urechi.

Ce pot face trei doamne singure, într-un salon gol? Se dichisesc cu peruci, haine cu paiete, rochie de balerină și fundițe și își unduiesc șoldurile pe melodii ce aduc aminte de anii '80, în așteptarea unei întîlniri misterioase. La ora 7.00, fără a se ști însă dacă este vorba de zorii zilei sau de amurg. Pentru că partenerul întîrzie să apară, discuțiile și ironiile se leagă și se dezleagă ba rîzînd ba încruntîndu-și frunțile. Cu expresia unui copil rîzînat și neîn-

țeles, doamna cu numărul 3, îmbrăcată ca o adolescentă care își flutură pletele blonde se ridică de pe scaun ca arsă. „Nu am fost la școală, eu am școala vieții. Acum e plin de analfabeți și vîd că se descurcă”, reproșează doamnei cu numărul 1 care poartă o perucă verde și o cicălește ori de cîte ori își dă cu părerea.

Întîlnire fără premeditare

Nici măcar nu o cunoaște, însă firea răzvrătită care i se citește pe față ori de cîte ori bate din picioare atunci cînd nu îi convine ceva o dă de gol. „Să știi tu că oamenii nu se întîlnesc întîmplător, iar eu nu uit persoanele pe care le-am văzut măcar o dată în viață”, spune cu un rîset chițăit doamna numărul 1 după ce își așează mai bine părul verde care abia îi ajunge la umeri.

Așezîndu-se deznădăjduită pe scaun, doamna cu numărul 3 își ascunde capul în palme și plînge

amintindu-și că și ea crede că oamenii nu trec unul prin viața celui alt în mod întîmplător. „Nu mai vreau să merg cu trenul de cînd am coborît și nu l-am mai văzut”, adaugă cu o voce parcă strînsă de durere. Doamna 1 și doamna 2 se învîrt în jurul ei așteptînd continuarea, însă și ele își dau seama că se cunosc, împărțind același bărbat la un moment dat. „<<Ești proastă ca o vacă>> De ce îmi zicea asta zilnic?”, întrebă nedumerită doamna cu părul verde, însă primește un răspuns pe măsura întrebării sale. „Poate pentru că erai”. Deși o voce din boxe le cheamă să se prezinte cît mai repede la salonul 9 pentru consultație, fiecare dintre ele refuză să urmeze îndemnul. Vor să evadeze, însă se tem că adevăratul balamuc ar fi afară, pentru că „lumea e plină de nebuni”, iar acolo e mult mai bine să rămînă pentru că totul este gratis.

Doamnele nu mai au răbdare. Se plimbă agitate dintr-un capăt în celălalt al salonului, zgîlțîie cortina căutînd prezența cuiva și se aruncă deznădăjduite în scaune, respirînd greu. „Sînteți proaste? Nu vedeți că toate avem întîlnire? E triumful femeilor, parcă am fi în Triunghiul Bermudeilor”. ■

LA POARTA ARTEI IEȘENE

Cerneala, motiv de taifasuri

de Paul ANDRICI | paul.andrici@opiniastudenteasca.ro

Pe 3 martie, galeria „Dana” s-a transformat într-un lăcaș plin de priviri piezișe. Dar nu au fost ale publicului, care a venit să admire operele pictorului și eseistului ieșean, Traian Mocanu, ci chiar ale operelor sale din expoziția de grafică, pictură și carte, „Atelierul”.

Din vorbă în vorbă, fiecare participant a găsit cîte o nouă descriere pentru opere, dar toți se simțeau ca și cum erau urmăriți cu coada ochiului tocmai de către lucrările expuse. Faptul că nu aveau culori, fundalul era inexistent, alb, dar formele bizare și scenariile care se nașteau din aceste lucrări, păreau să capteze nu numai atenția, ci întreaga ființă. Unii au stat și minute în șir cu mîna la bărbie și au încercat, parcă, să deslușească un secret văzut de ei.

Prof. univ. dr. Cătălin Bordeianu, de la Universitatea „Petre Andrei” din Iași a povestit, într-un ritm păsuit despre vernisajul și lansările de cărți de poezie ale lui Traian Mocanu. „Poate că ingratitudinea ieșeană face ca aceste opere să rămînă cunoscute doar

de către un public mai restrîns, însă chiar și cu acei cîțiva, versurile din operele eseistului ne împing să facem acel pas spre admirație, spre frumos”. Din ultimele sale apariții, „Atelierul I”, „Atelierul II” „Mielul de apă” au fost ultimele volume ale artistului ieșean, oferite publicului în vernisajul cu jazz, înbinat cu schițele pe care le-a descris, parcă, în colecția de poezii.

Scriitorii Emilian Marcu și Horia Zilieri au fost primii care le-au citit și din recenzia lor a reieșit o legătură, cel puțin la nivel de imagine, între poezii și operele grafice. Dar, în timp ce discutau unul cu celălalt, recenzia lor s-a transformat într-o convorbire despre fiecare unghi, metaforă și simbolistică a poeziilor, de la „imaginile artistului înconjurat de instrumentele sale, în lăcașul său”, pînă la încercarea lui Neguliov, unul din personaje, de a se sinucide.

Taifasul celor doi a inspirat ceva publicul care a continuat, în grupuri restrînse, recenzii private despre vernisajul lui Traian Mocanu. ■

Fotbalul românesc a înghițit în sec. De opt ori. Opt înghițituri aspre, care i-au ars gîtlejul dincolo de transferurile care i-au pus ștreangul. Pe 4 martie 2014 s-a întîmplat ceva ce nici un mare greu al fotbalului românesc n-a putut să prevadă: 34 de ani și ceva de închisoare cu executare. Ce urmează însă este o dilemă pentru toată lumea, mai ales pentru cei implicați în sportul rege. Cum ar arăta un fotbal curat? Un fotbal fără interese, care să ne bucure și ochii și sufletele? Nu știm. Noi, generația de după '89, nu am prins decît interese. Așteptăm acum să vedem dacă Răzvan Burleanu poate aduce revoluția pe care a promis-o.

Greii fotbalului au fost transferați la FC Rahova

Ideea grațierii lui Gică Popescu a stîrnit păreri împărțite.

Cristi Borcea și Ioan Becali au primit pedeapsa cea mai mare, șase ani și patru luni.

Așa a început

„Pînă acum, șmecherii fotbalului au tras în noi cu pistolul cu apă, da' uite, se schimbă lucrurile, cine știe ce vor face ajunși în închisoare!”, îmi zice ieri, jumătate în glumă, Marius Mărgărit. Comentăm, surprinși, sentința din Dosarul Transferurilor. Acum lucrează la o televiziune, dar duminică, 5 februarie 2006, ne moșmondeam împreună deasupra paginii întîi a Gazetei Sporturilor, nehotărîți ce titlu să punem.

Eram mai mulți jurnaliști, numele lor sînt amintite în această ediție. La început, am fost patru: Marius Mărgărit, Decebal Rădulescu, Viorel Tudorache și cu mine. Apoi s-au adăugat, în 8 ani de efort, Costin Ștucan, Justin Gafiuc, Cristi Scutariu, Gabriel Berceanu, Răzvan Luțac... Lista completă e în ziar, acolo unde a început totul. Și au mai fost sursele. Despre ele nu

vom vorbi nici acum, nici altădată.

Astăzi, oamenii mă întreabă, firesc, cum ne simțim. Văd pe internet și aud la telefon sutele de reacții de satisfacție ale microbiștilor. Cei opt șefi supremi din fotbal au primit pedepse de închisoare cu executare. Toți opt! Căderea inimaginabilă de azi începuse în acea zi rece de duminică de februarie, pe cînd pregăteam prima pagină a investigației.

„Bravo! Știu că nu vrei să privești condamnarea ca pe o sărbătoare, dar să știi că ești cam singurul”, îmi scrie pe mail un cititor. Satisfacția publicului, pe care o înțeleg, trece prin mine ca o apă care ia forma unor sentimente amestecate. Pot spune mai degrabă cum nu mă simt decît cum mă simt. Nu trăiesc nici bucurie, nici vină, nici risc pentru ceea ce va urma, ci mai degrabă tulburare.

Îi privesc pe colegii mei care, după opt ani de încercări, s-au așezat din nou la calculator. Redacția s-a umplut deodată de reporteri de la televiziuni. Pasămite printul era pe moarte! Această invazie a zeci de camere TV în hala unui ziar e un elogiu involuntar.

34 de ani de închisoare sună îngrozitor de mult. Mai mult decît condamnările cumulate din Dosarul FNI! Privite astfel, pedepsele sînt excesive.

E greu să simt ceva clar. Și încerc să înțeleg de ce. Îmi chem amintirile în ajutor. În primăvara trecută, am asistat la un dialog între un lama tibetan și un grup de pelerini români. Printre ei, o judecătoare din România. N-avea nici o legătură cu acest caz, dar era înalt magistrat cu dosare dificile la activ, despre care bineînțeles că nu vorbea.

La final, au apărut întrebările. Preotul discutase despre recunoștință, compasiune și capacitatea

acestora de a ne face pe noi, ca oameni, să evităm suferința.

Judecătoria a ridicat încet mîna. Afară se lăsa seara peste primele creste din Himalaya. Dialogul s-a purtat în engleză. „Cum pot pretinde eu ca oamenii să se gîndească la mine cu un pic de compasiune sau cu înțelegere cîtă vreme, uneori, prin sentințele mele schimb destine? Decid chestiuni legate de bani, de familii, de libertate...”, își mărturisește ea frămîntarea.

Bărbatul în veșminte de culoarea șo-

frului respiră adînc, așa cum fac majoritatea tibetanilor înainte de a interveni în discuție. „Meseria ta nu înseamnă să iei libertatea oamenilor. Judecători există de cînd lumea pentru că doar așa lumea poa-

te exista. Și datoria ta e să aplici legea, nu să-i urăști sau să-i simpatizezi pe cei care apar în fața ta. Cîtă vreme inima ta e ușoară și lucrezi cu bună-credință, consecințele sînt ale destinului fiecăruia. Tu acționează corect și cu înțelegere față de orice ființă pentru că oricum restul nu îți stă în puteri. Restul îl hotărăște karma fiecăruia sau Dumnezeu cum îi spuneți voi.”

Cînd preotul a plecat, grupul a ieșit tăcut în curtea mănăstirii.

Femeia s-a retras singură, pe o alee, lîngă o stupă funerară. Simțea nevoia să mai stea cîteva minute cu sine. Aerul mirosos a iarbă tăiată, ca la noi în Bucovina. Pe fundalul munților uriași, așezați la granița fluidă dintre India, China și Pakistan, fluturau steagurile tibetane de rugăciune, atît de colorate, atît de greu de cuprins cu mintea.

Textul a apărut pe www.tolo.ro la 5 martie 2014

Pisica și momentul zero

N-a fost doar un cutremur, ci două. Dosarul Transferurilor apoi o replică la fel de devastatoare, Căderea Nașului și apariția lui Răzvan Burleanu, surprinzătorul outsider, singurul care nu vine din fotbal. Da, știu, Mircea Sandu ar fi renunțat oricum, dar condamnarea lui Gică Popescu i-a stricat toate planurile. Bella Kassai e cel mai bun exemplu. Iar efectele celor două evenimente sînt încă departe de a se fi încheiat. Undeva, în larg, se strîng noi tsunami, care vor lovi malurile unui continent măcinat de corupție, nepotisme și interese, fotbalul românesc, tot mai sărac, cu foștii și actualii săi șefi tot mai bogați.

De acum nu mai e o ipoteză. Dosarul Transferurilor a produs condamnări, recuperarea unui prejudiciu de milioane de euro. Și mai ales teama că ceea ce li s-a întîmplat celor opt se poate repeta. Cazul e deja pisica pe care unii și-o arată altora, în lupta pentru reșezarea polilor de putere în fotbalul nostru. Mitică tocmai i-a arătat-o lui Marcel Popescu, Ana Maria Prodan a făcut prima breșă în imperiul Dinamo – Frații Becali, obținînd semnătura bulgărașului de aur Dorin Rotariu.

Acum cîteva zile m-am înfîlnit cu un impresar mai mic la Casa Fotbalului. „Poate de acum o să mai putem să facem și noi ceva. Să

mănînce toți, nu doar unii!”, mi s-a confesat. Asta e, lupta pentru o halcă, o bucățică, orice, doar mai mult decît nimic să fie! Sper doar ca în acest nou război să nu piardă tot fotbalul, iar DNA-ul să nu se

Dosarul Transferurilor a produs condamnări, recuperarea unui prejudiciu de milioane de euro. Și mai ales teama că ceea ce li s-a întîmplat celor opt se poate repeta.

oprească aici. Pînă la urmă, într-o țară în care principalul țel este căpătuiala fără scrupule, cu un fotbal la fel, doar Justiția ar mai putea să oprească haosul.

Apropo de tsunami, e interesant ce se va întîmpla și la

Casa Fotbalului. Răzvan Burleanu a anunțat că va urma un audit financiar. În mod sigur și unul moral. Vor mai cădea capetele unor „senatori” care au pus fotbalul la jug, să tragă doar pentru propriile interese. Consecințele au apărut de ani, dar în huzureala generală,

nimeni nu avea interes să facă... tsunami. Copiii nu mai vin nici la trial-urile organizate de marile cluburi, la juniori nici nu mai există pe harta continentală sau mondială, avem peste 100 de an-

trenori cu licență Pro care fac tușă, iar cei care cresc copiii au salarii de mizerie și fac echipele pe bază de sacose și donații. Metastaze peste tot.

De aici preia Răzvan Burleanu fotbalul românesc. Probabil că va avea nevoie de un an doi doar să dea praful la o parte ca să înceapă curățenia, cu o echipă care să nu uite de ce a intrat în luptă. Dar măcar, așa cum spunea în campanie, mingea e la el în teren. E poate ultima șansă să redea oamenilor ceva din frumusețea sportului ce ne-a umplut copilăria, un strop de credibilitate care să readucă lumea pe stadioane. Se spune că speranța moare ultima. Dar și ea era pusă la aparate. Asta e momentul zero, nu vrăjeala cu care ne-au tot păcălit pînă acum! ■

INSTITUT
FRANÇAIS
IAȘI

EXAMENELE
DELF/DALF

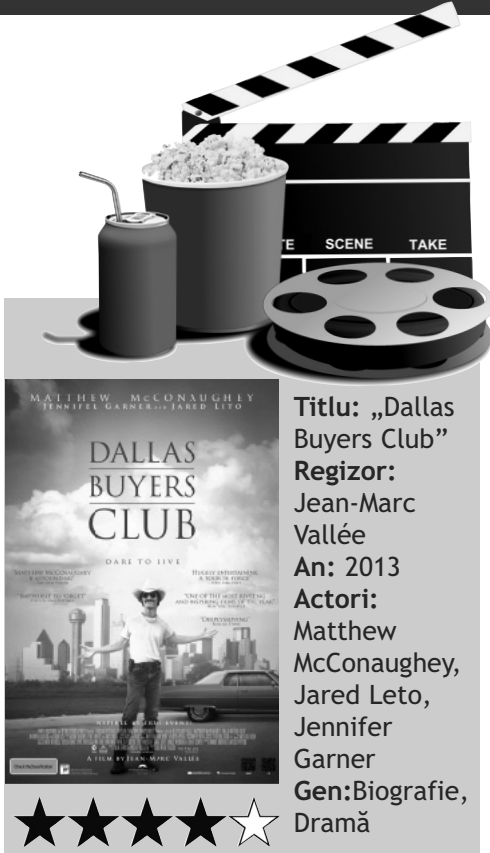
URMĂTOAREA SESIUNE
DE EXAMENE DELF/DALF

va avea loc pe 12-13 aprilie 2014

Înscrierile se fac pînă pe 4 aprilie

Studentii Universității „Alexandru Ioan Cuza” beneficiază de **SIMULĂRI GRATUITE** de examene DELF/DALF cu **LOCUTOR NATIV**, la sediul Lectoratului de Franceză al Universității, Corp A, Facultatea de Litere, Et. 2.
Program simulări: Marțea și joia, între 14.00 și 16.00

equipe.iasi@institutfrancais.ro // 0769 055 203 ; 0232 267 637
bd. Carol I nr. 26, Iași // www.institutfrancais.ro

FĂ UN STOP-CADRU

Viciile care aduc iertarea

de Cătălina DOBROVICEANU |
c.dobrovicesanu@opiniastudenteasca.ro

Pentru rolul din „Dallas Buyers Club”, Matthew McConaughey a primit Oscarul pentru cel mai bun actor în rolul principal. De fapt, el a fost distins pentru priceperea cu care l-a înviat pe Ron Woodroof, un texan vicios căruia moartea îi suflă în ceafă cu iz de whisky și pulbere de cocaină și a cărui poveste l-a inspirat pe regizorul Jean-Marc Vallée.

Înviat e cel mai potrivit cuvânt pentru a descrie personajul lui McConaughey. Ai spune la începutul peliculei că puțin îi pasă de viața sa și de cei pe lângă care își duce zilele, nu ai crede că regretele ajung să îi macine și conștiința, nu doar trupul schilodit de boală. Însă, după o lună, în penultima zi de viață anunțată de doctorul său, e pentru prima dată când obiectivul camerei ni-l arată pe Ron înlăcrimat. Plînsul îi pornește ca un ur-

let de vinovăție pentru că el singur i-a deschis ușa morții. Aici vedem un Matthew McConaughey transfigurat nu numai din pricina înfățișării cerute de rol. Ochii adînciți în orbite, obraji scobiți și trupul vlăguit nu fac decît să completeze un joc actoricesc impecabil, concentrat. Limita dintre rol și

Din momentul în care protagonistul află că este bolnav, cadrele devin o cronologie a vieții sale.

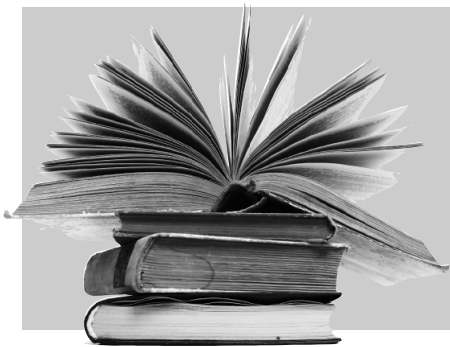
actant rămîne neatinsă doar la nivelul dicției, atît Matthew, cît și personajul provenind din Texas.

Din momentul în care protagonistul află că este bolnav, cadrele devin o cronologie a vieții sale. Încearcă să lupte pînă la final, la

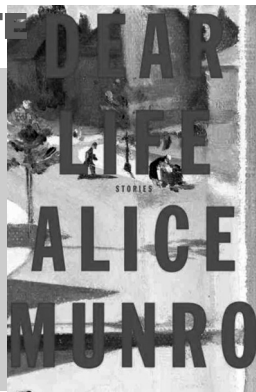
fel cum în arenă se încăpățînează să nu scape taurul din frîu, în ecou de aplauze. Corida este imaginea cu care începe și se termină pelicula, folosită poate ca un simbol pentru bătlia purtată nu cu moartea, ci cu nechibzuințele care l-au adus în acest punct. Dar nu e lăsat singur. În călătorie i se alătură Rayon, un transsexual seropozitiv, pentru care Jared Leto a primit Oscarul pentru cel mai bun actor în rol secundar. De nerecunoscut cu peruci, unghii lungi și roz și machiaj strident și la polul opus față de personalitatea drăcoasă a protagonistului.

De fapt, cele 25 de zile în care a fost filmată pelicula au adunat în aproape două ore drumul unui cowboy texan care duce o luptă pe două fronturi. O dată cu viața sa și a doua oară cu guvernul american al anilor '80 - '90, pentru a reuși să importe medicamente pentru bolnavii de SIDA, considerate în Statele Unite ilegale. A ieșit învingător, însă nu pe ambele cîmpuri de luptă. ■

NAVIGHEAZĂ PE-O PAGINĂ DE CARTE

Titlu: „Dear Life”
Autor: Alice Munro
An: 2014
Editură: Litera
Gen: Biografie

Multe probleme, puțină voință

de Adelina MEILIE |
meilieadelina@yahoo.com

„Gîndul că aș fi putut-o sugruma pe sora mea mai mică, adormită în patul de sub mine și pe care o iubeam mai mult decît orice altceva pe lume. Nu e o nebunie sălbatică, ci una aproape în joacă. O sugestie leneșă, somnoroasă, malițioasă, care părea să aștepte acolo de multă vreme.” Există ceva malefic în cel mai ascuns ungher din mintea noastră. Ceva ne determină să facem lucruri nebănuite de care suntem conștienți, dar care, totuși, vrem să se întîmple. Autoarea a trăit aceste clipe și a construit cartea pe baza lor, și-a destăinuit povestea prin intermediul lui Amundsen. Fata pe care ceva sau cineva o îndemna să își omoare sora. Gîndurile ucigașe au chinuit-o și nu au lăsat-o să doarmă multe nopți la rînd, pînă cînd tatăl ei a vindecat-o.

În „Dear Life”, scriitoarea canadiană Alice Munro își expune gîndurile criminale declanșate de lucrurile pe care le vedea în jurul ei în copilărie. Cînd mergea la bibliotecă însoțită de mama sa, vedea pe stradă femei violate sau maltratate. Atît prin povestea ei, a femeii ce își reconstituie copilăria, cît și prin intermediul celorlalte femei care apar în carte, autoarea scoate în evidență tipurile de oameni în care ne-am putea transforma în funcție de vîrstă și de cei care ne înconjoară.

Experiența tinerei mame, care își dorește mereu să călătorească, își face un plan, ia bilete de tren și pleacă într-o excursie alături de fetița sa, este cea dintîi lecție. Lucrurile s-au schimbat cînd femeia a crezut că și-a pierdut fata în tren. Multiplele întrebări din mintea ei, singele ce îi gonea prin vene și i se urca la cap în timpul căutării fiicei, au făcut-o să realizeze cît de important este propriul copil și că nimic nu ar trebui să îi mai distragă atenția de la el. Nu știa că iubirea față de copilul tău trebuie să fie nemărginită, însă șocul pierderii fetiței a făcut-o să realizeze că nu cariera trebuie să fie pe primul loc în inima sa.

Autoarea își expune experiențele din copilărie prin intermediul poveștii sale și a altor femei.

Avorturile, adulterele, divorțurile, accidente, sinuciderile, bolile ca Parkinson, Alzheimer sau relațiile cu membrii familiei sînt principalele probleme pe care Munro le închide în cele 336 de pagini. Realizată pe două planuri, cartea împarte femeile în cele care datorită experiențelor trăite realizează importanța iubirii, a copiilor și a familiei și cele care rămîn sub stăpînirea furiei, a invidiei și geloziei. ■

ASCULTĂ DE (LA) NOI

Album: „Hydra”
Artist: Within Temptation
An: 2014
Gen: Symphonic Metal

Vîrtejul celor patru capete

de Cristina STAMATE |
g.cristina_stamate@yahoo.com

Ca o reîntoarcere din timpuri apuse, Within Temptation închide gigantul șarpe cu multe capete din mitologia greacă într-un nou album. Fără a face o trimitere exactă în mitologie, „Hydra” se naște pe baza celor 10 piese dintre care patru sînt subliniate prin colaborarea cu muzicieni precum Tarja Turunen, David Pirnen, Howard Jones și rapperul Xzibit.

Un element ce poate fi considerat inedit este colaborarea Within Temptation cu rapperul Xzibit, ce subliniază deosebirea dintre stiluri. În multe situații se observă că rap-ul și metalul pot lucra bine unul în prezența celuilalt, dovadă fiind mult apreciată trupă Limp Bizkit. Melodia „And we run” (Și noi alergăm), în schimb, deși nu este un dezastru, în prezența elementelor de rap nu își păstrează un echilibru, vocea lui Xzibit provocînd o fisură în cursivitatea piesei prin elemente distructive cum ar fi „motherfucker”. Nu este cel mai bun exemplu de rap îmbrățișat cu metal, dar e diferit față de piesele cu care sîntem obișnuiți. Nu poate să treacă neremarcată piesa „Paradise”, cîntată cu celebra Tarja Turunen, fosta vocalistă a trupei Nightwish. Versurile prind viață prin alinierea vocii Tarjei cu cea a lui Sharon, vocalista

de la Within Temptation: „Isn't it enough / No, we're not in paradise” (Nu este suficient / Nu sîntem în paradis).

Deși are un impact puternic la primele ascultări, melodia este o compoziție plată și nu pare că își va menține viu pentru mult

„Dangerous” este o încercare de a evidenția „metalul modern”.

timp ecoul, vocea Tarjei fiind într-o discrepanță cu stilul trupei. Ca într-un vîrtej dutevino, „Dangerous” este o încercare forțată de a evidenția „metalul modern”, iar părțile screamou, strigăte ce pun accentul pe durere, ale lui Howard Jones par puțin forțate. Cu mici scăpări, piesa este chiar reușită, fiind încărcată de acea emoție specifică trupei.

După doi ani, timp în care nu au mai scos niciun album, „Hydra” este următorul pas în evoluția Within Temptation. Cu toate că în timp s-au pierdut elementele orchestrale ce se găsesc în debutul trupei, în încercarea de a aduce într-o lumină actuală stilul lor, firul comun ce îi mai leagă de trecut rămîne vocea lui Sharon. Ea fiind vocea care rămîne ca o garanție că trupa își păstrează vechiul stil, deși vor să aducă un suflu modernist în parfumul medieval. ■

ASTRELE DIXIT

Te-ai săturat de mîncarea de regim, de cartofii și morcovii fierți,

și în fiecare noapte visezi la șaorma, kebab sau pizza. Atît de tare vrei să trișezi și să dai fuga la primul fast food încît doar colegii fac cumpărăturile, iar la facultate te trimit fără bani, doar cu cîteva mere în rucsac.

Ești frumos, deștept, carismatic și totul îți merge din

plin la facultate, chiar și la cursurile la care profesorii nu te suportă. Ai și un noroc teribil la bani, toate lozurile cumpărate vor fi cîștigătoare, iar la Loto vei lua potul cel mare. Cel puțin așa ți-a spus horoscopul.

De cum au dat primele raze de soare, cum ai trecut la pantaloni

scurți și tricou și ai făcut deja rezervare la un hotel din Costinești pentru luna mai. Atît de mult aștepti vara că ți-ai cumpărat colac și ai început să repeți mișcările de înot în baie, în cada plină de apă.

Ți-ai dorit să te apuci din nou de sport, așa că ai început

cursuri de arte marțiale. Ai învățat deja cum se dă cu pumnul sau cum se ține o sabie în mînă. De aceea ai început să patrulezi noaptea prin cartiere rău famate, în speranța că vei pune în practică noile abilități.

Vrei să te lași de fumat, să nu mai umbli prin baruri și să mergi la

fiecare curs, însă nu te-ai hotărît încă de cînd vei face asta. Ai face bine însă să te grăbești. Deja ai trecut de la buget la taxă, nu-ți mai ajung banii de mîncare, iar barmanii din baruri te salută pe stradă.

În sfîrșit începi să ai mai mult timp pentru că

șeful a realizat cît de valoros ești pentru companie și ți-a mai redus din îndatoriri. S-a gîndit chiar să-ți mai mărească salariul și să-ți ofere un birou mai mare. A uitat însă că în ultimile luni nu ți-a virat salariul în cont.

PRIMUL RĂCNET

de Paul ANDRICI | paul.andrici@opiniastudenteasca.ro

La momentul de față, cel mai popular site de împărtășire și vizionare de videoclipuri este youtube.com. Pe lângă acesta s-au deschis multe pagini asemănătoare, dar care au încercat să-și crească numărul de vizitori printr-o metodă proprie. Astfel, Blip.tv adună seriale și show-uri online, realizate de către amatori și nu genul celor televizate, iar Twitch.tv, lansat în 2011, transmite clipuri live și tot materialul său se concentrează pe comentarii sportive, vizionări de meciuri și playthrough (un fel de clip tutorial, în care o persoană parcurge un joc video pas cu pas).

Un astfel de *playthrough* s-a transformat rapid într-un experiment social, care a testat capacitatea a 1.16 milioane de persoane din tot mapamondul, de a lucra împreună pentru a termina un proiect și a verificat ce efect are anonimatului asupra unei grupări de navigatori online. Testul a durat 16 zile și s-a numit „Twitch plays pokemon”. Mai exact, pe 12 februarie, un

Pokemon îți experimentează viața

Jucătorii au creat o religie a monștrilor.

programator australian a folosit un emulator (n.r.: aplicație folosită pentru a juca pe computer jocuri de pe console), pe care l-a conectat la bara de chat a site-ului în timp ce transmitea live Pokemon Red, primul din franciza. Astfel, timp de două săptămîni, mii și sute de mii de persoane din regiuni și culturi diferite au introdus în fiecare secundă comenzi caracterului și au încercat să termine povestea jocului.

Din comunitatea care s-a născut în cele 16 zile au apărut și legende, chiar o religie, însă toate în spiritul Internetului, sub formă de glume și meme-uri. De exemplu, un obiect al personajului nu putea fi distrus sau înlăturat, dar nici folosit, iar din cauza comenzilor contradictorii, protagonistul părea că pur și

simplu stă și se holbează la materialul virtual ca la un idol, căruia îi cerea sfaturi. Așa s-a născut religia „Helix” și cele două personaje „biblice” ale sale, „Bird Jesus” (n.r.: Pasărea Isus) și „The False Prophet” (n.r.: Profetul Fals). Ambele fac parte din titularii „pokemoni” (n.r.: creaturi din joc ce pot fi capturate și folosite în lupte), dar jucătorii i-au preschimbato în funcție de cât de utili sau nefolositori au fost pentru ei.

„Twitch plays pokemon” a fost portretizat, „un haos frumos”, „ce-i mai bun și mai rău din era utilizatorului, flămînd după ceva nou”, dar succesul experimentului le-a oferit curaj altor programatori să încerce acest concept și pe alte jocuri video, precum „Tetris” sau „QWOP”. ■

SCOR LA PAUZĂ

„Free Baci”, careva?

de Paul ANDRICI | paul.andrici@opiniastudenteasca.ro

Din „Dosarul Transferurilor” au fost prinși cu mîta-n sac vreo opt vulpoi bătrîni, fiecare cu cîte un renume în fotbalul românesc. De la dansatori din buric pînă la căpitani de generații, cu toții au fost găsiți vinovați pentru diverse infracțiuni, precum spălare de bani și evaziune fiscală. Din tot acest lot, numai pentru Gică Popescu s-a pornit o campanie gen „Free Gigi”, însă nu din partea publicului sau a fanilor, ci din partea diferitelor personalități politice și sportive.

Fostul căpitan al echipei naționale din generația de aur, Gică Popescu, a fost condamnat la trei ani, o lună și zece zile în închisoare, cu executare, care este de asemenea și cea mai mică sentință din întreg procesul.

După pronunțarea hotărîrii tribunalului, imediat au răsărit voci care cer grațierea Baciului pe motiv că, ei bine, fără nici un motiv. Singurul care pare să aibă un argument mai puternic este Ilie Năstase, care menționează de plata unui impozit de 400 de mii de euro de către Gică Popescu, astfel înapoind o parte din prejudiciu. Uită să spună dacă ar fi mai dat acești bani dacă nu era prins în „Dosarul

Transferurilor”, dar măcar are o fundație. Din păcate, nu la fel se poate spune despre restul care cer grațierea, Victor Ponta, Crin Antonescu, Gică Hagi, ziaristul Grigore Cartianu, mai toți vor ca Baciul să evite șederea la pîrnaie. Tocmai pentru că este Baciul, căpitanul Generației de Aur și un sportiv cu renume și popularitate în rîndul românilor. Însă realitatea nu mai este de mult așa.

Sînt suporteri care consideră că fostul jucător și-a săpat groapa singur și acum primește pedeapsa pe care o merită, după cum comentează pe diferite forumuri și pagini web sportive. O parte dintre români cred că fostul jucător de fotbal își merită pedeapsa, iar pentru ei Popescu nu mai este un simbol atît puternic pe cît ar crede unii din susținătorii săi, mai ales după afilierea Baciului cu frații Becali și zvonuri despre o colaborare a sa cu Securitatea.

Asta, cel puțin, demonstrează că un simț al justiției încă mai există, doar că uneori apare mult prea tîrziu. ■

MAI PLAȚI CA ECRANUL

TVR pe o plută de scîndură

de Paul ANDRICI | paul.andrici@opiniastudenteasca.ro

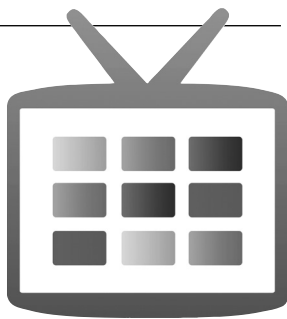
„Televiziunea publică este un Titanic sub apă”, așa descrie Stelian Tănase, directorul general interimar al Societății Române de Televiziune (SRTv), situația în care se află la momentul actual Televiziunea Română (TVR). 2013 a fost, după șapte ani de pierderi, o perioadă de redresare pentru instituție, dar din totalul veniturilor de 544 de milioane de lei, a cheltuit 541, rămînînd astfel cu un profit de 2.5 milioane de lei. Dilema care încă rămîne fixată, precum un ghimpe în talpa televiziunii este datoria TVR-ului de 543, 7 milioane de lei către stat.

În speranța de a găsi o soluție pentru a rezolva actualele probleme, Stelian Tănase a făcut o cerere Ministerului Finanțelor, dar și „la cele mai înalte niveluri să fim iertați de datorii. Asta se poate face și o singură dată”. Amnistia fiscală dorită de acesta, însă, nu a fost încă aprobată iar TVR-ul rămîne cu o îndatorire ce apasă asupra instituției de ani buni. În raportul oficial al Evoluției financiare a TVR-ului pe 2013 reiese că 2006 a fost anul în care profitul net a început să fie într-o linie descendentă, cu pierderi monetare de -17%.

Pentru a putea să-și revină din datorii, instituția a dat afară în 2013 aproape 600 de angajați, rămînînd cu 2451 însă această schimbare nu a fost suficientă pentru a scoate TVR din companiile care „cu astfel de datorii nu ar fi fost declarată în faliment”, precizează directorul SRTv.

Stelian Tănase a oferit toate aceste informații într-o conferință de presă de pe cinci martie, alături de noi moderatori angajați să conducă noua grilă pregătită de director. Din cei șapte crai, se pot menționa publicistul Mircea Dinescu, care a început să modereze două emisiuni, „Politică și delicateturi” la TVR1 și „De la Dinescu... citire” pe TVR2. De asemenea, tot pe acest canal au debutat în familia TVR analistul politic Ion Cristoiu, poetul Florin Iaru și Ducu Bertzi.

Aceștia se vor axa, în mare parte, pe programe tip talk-show și emisiuni culturale, după cum dictează „grila mai puțin costisitoare” propusă de Stelian Tănase, baza căreia costurile de producție săptămînale pentru TVR1 și TVR2 pînă la 25.000 de euro, respectiv 15.000 de euro. ■

DE LA CENTRU

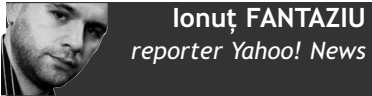
Nelu, bucureșteanul

Punctual, Nelu apare la ora 17.00 fix în stația de autobuz de la Piața Sudului. Plecăm spre cimitirul din Bercești. „Are opt ani deja. Dacă doriți să băgați pe cineva, atunci o scoatem. Am toate actele în regulă, sunt proprietar”, spune Nelu în poarta cimitirului. Opt ani are Manda de când a murit, vorbim despre o înmormîntare și un proprietar care vinde un loc de veci cu tot cu rămășițele mătusei lui.

„Eu vă zic, dumneavoastră hotărîți! Dacă e, strîngem oasele bătrînei și le punem într-un săculeț la picioarele celui pe care îl băgați. Dacă nu, vedem noi cum facem. Eu așa am auzit că se procedează”, spune Nelu pe un ton de absolută normalitate, ca și cum mi-ar vinde o garsonieră cu tot cu mobilă veche, iar eu trebuie să mă decid dacă o păstrez pe lângă cea nouă.

Cînd am venit eu aici, în urmă cu cîțiva ani, era cîmp gol. Ia, uite acum, e plin”, încearcă să-mi atragă atenția Nelu spre „vecini” și să-mi dea de înțeles că 1.500 de euro pentru locul de veci pe care îl vinde e o investiție bună, chiar dacă vine la pachet cu mătusa Manda.

În locul de veci deținut cu „acte în regulă” de Nelu nu-ți dai seama că e îngropat cineva. Crucea a dispărut, iar pămîntul e tasat. „Vă dați seama că n-a fost așa tot timpul. Să vezi înainte, era frumos, cu flori. L-aș mai fi îngrijit. Am vrut să fac o lucrare aici, un cavou, dar dacă n-am mai făcut pentru mine...”, spune Nelu, însă fără să facă vreo referire la Manda, mătusa-sa.

Vinde locul de veci pentru că mai are unul deja. „Sînt asigurat cu treaba asta, dacă ferească Dumnezeu... Eu n-am vrut să vînd, că am zis că-l țin, să fie acolo. Însă au luat niște apropiați din familie un loc de veci în cimitirul Ghencea și mi-au zis „vinde-l acum, nu-l mai ține, că ai aici, cu noi”, explică Nelu.

Îi spun că vreau timp de gîndire cîteva zile, însă tot îmi rămîne în minte o întrebare: Ce facem cu rămășițele mătusei Manda? Nepotul răspunde relaxat întreaga procedură: „La înmormîntare se ocupă groparii. Săpă, o scoate pe mătusa-mea, o pune într-un săculeț și după aia o bagă pe bătrîna ta. O acoperă și asta e!”.

Iar întreaga „operațiune” e absolut legală, avizată de autorități. Criza locurilor de veci din Capitală o ține în suspans pe mătusa Manda, iar Nelu ar accepta chiar să-i pregătească evacuarea. Încă nu știe unde, dar ar putea găsi „soluții” pentru vreo 200 de euro în plus. ■

Începi să fii de acord cu prietenii tăi care ți-au spus că ești nerisios și nu termini niciodată nimic din ce vrei să faci. Nu le-ai dat ascultare nici cînd ai lucrat la șapte firme într-o lună și nici cînd au fugit de la altar. Acum însă, cînd nu poți termina berea, se pare că au avut dreptate pînă la urmă.

Ai intrat în rîndul prietenilor tăi și ți-ai găsit jumătatea. Nici nu ar putea fi altfel mai ales că și fetei, la fel ca și ție, îi place să colinde barurile în fiecare seară, bea toți banii de buzunar și fumează ca un turc. Și ca să fie completă asemănarea, tot ce știe să gătească sînt ochiuri și cartofi prăjiți.

Un băiat ți-a pus gînd rău. Chiar dacă ați vorbit o singură dată pe Facebook și te-a văzut în treacăt la facultate, el deja își face planuri de înșurătoare. Știe deja ce culoare vor avea șervețelele de pe mesele de la nuntă, ce meniuri vor fi sau numele celor trei copii pe care îi veți avea.

Îți dorești un copil însă nu ai nici prieten și nici nu ești căsătorită. De aceea ai început să aduci pisici acasă, să ai grijă excesivă de ele și să le citești povești în fiecare seară. În ritmul ăsta riști însă ca nici un băiat să nu se aventureze în dormitorul tău, mai ales că nu ar avea loc de cei zece motani.

Te-ai trezit azi dimineață și te-ai hotărît să-ți termini licența, să te apuci de scris la disertație și să te gîndești la temă pentru doctorat. Ai pus și bani deoparte pentru xeroxat și legat lucrările. Ai uitat însă că ai reușit să strîngi pînă acum în fiecare semestru cîte o restanță la vreun obiect.

În fiecare seară visezi la tot felul de prăjituri și la torturi de ciocolată ori încărcare cu frișcă și ornamente. Reușești însă să te abții, mai ales că te-ai îngărașat în ultima lună și nu ai bani să-ți cumperi haine mai largi. Totuși nu vrei încă să renunți la șaorma din fiecare seară.

Adevărul gol-goluț al chiloților fosforescenți

Sus pe bar urcă doar fetele încălzite.

Fundurile bombate și dezbrăcate au primit sâmbătă seară în Skye desuuri noi. Cadourile au fost livrate cu o singură condiție: cu cât au fost mai obraznice fetele, cu atât au fost mai apreciate. Pe 8 martie, de Ziua internațională a femeii, comunitatea Skye a fost răsplătită cu un mărtișor special pus în piept în zorii zilei următoare. Un program de striptease masculin pus la punct de "Mystery boys" și așteptat până dimineața de către domnișoare. Băieții au venit însă dinspre Vaslui, iar drumul a fost greu și până au ajuns la Iași ne-au lăsat pe mâna fetelor dezinhibate. Însă amatoare, în comparație cu profesioniștii din domeniu.

Privită de sus, mulțimea părea mai energică.

de Iulia CIUHU | iulia.ciuhu@opiniastudenteasca.ro

„Sex on the beach” a fost singura opțiune în Skye. Degeaba am încercat noi să cerem o bere cu lămâie, un martini sau un mojito, pentru că niciuna dintre băuturi nu a fost disponibilă sâmbătă seara în club. Începușem chiar să ne gândim la un moment dat dacă măcar apă plată putem cumpăra, cum tot aveau să se încingă spiritele mai târziu. Cu paharul plin de gheață în mână, ne aliniam la bara de la etaj și așteptăm să înceapă spectacolul fierbinte. La început, invitații sînt, însă, timizi. Fetele pășesc cu grijă, ca nu cumva tocurele să le joace vreo festă și să le facă de cacao într-o seară care ar trebui să fie de poveste. Băieții sînt ceva mai siguri pe ei și dau startul petrecerii chiar din mijlocul clubului. Dansul lor, al grupului de curajoși, imită un robot stricat, dezasamblat, cu mâinile așezate în locul picioarelor și invers.

Picături din cer

La etaj, fix lângă una dintre boxe din club, curge aerisirea. Adică ne picura constant și tot ne uităm în jur să găsim vinovatul. Dar nu ne stropoa nimeni, ci se prelungeau dintr-un sfert de oră într-altul, cite doi trei stropi de apă din grilajul aerisirii. Noroc de barmanii simpatici care aruncau din cînd în cînd șervețele în ring fetelor hotărâte să nu piardă seara. Și le aruncau așa frumos, încît cu o atingere suavă, parcă de floare sau de puf, dansatoarele se îndoiu și mai tare. „Fetelor am o surpriză pentru voi. Dansați incitant, excitant, lasciv sau cum vreți voi și care o să se facă remarcă o să cîștige cadouri de marcă din partea noastră”, ne invită maestrul de ceremonii, arătîndu-ne pungile în care se aflau dresurile nou-nouțe. „Acum să vedem ce fete vor fi premiate”, a mai adăugat el și

apoi pe bar, deoparte și de cealaltă, s-au urcat mai multe domnișoare. În dreapta, unele mai finuțe, cu picioare lungi și acoperite pînă sub fund de fuste mulate. În stînga, s-au aliniat însă fetele mai plinuțe. Nu neapărat grăsuțe, dar suficient de corpulente ca să-și ascundă colăceii sub bluze negre largi, de care trăgeau cu spor, mai ca să și le arunci în public. Fetele-și arată chiloții, doar pentru o altă pereche de desuuri de firmă. Spectacolul devine amuzant și mai lipsește să urce în rîndul fetelor prezentatorul ca să le răcorească în direct, pe masă, în mijlocul a vreo 300 de oameni. Domnișoarele însă continuă să se gudure ca niște cățelușe pe lângă un tip mai plinuț pregătit să le încingă și mai bine cu două sticle de țarie.

Dezbrăcații din Vaslui

Atmosfera este înfierbîntată de-a binelea și nici nu au urcat pe scenă

stripperii de la „Mystery boys”. „Pătrățul roșu urmează să fie pus peste cîteva alte melodii”, ne spune maestrul, iar noi începem să ne pierdem răbdarea. Răspundem invitațiilor la dans lansate de către doi juri puțin alcoolizați și apoi ne plantăm iar lângă scenă. Este ora 02.30 iar băieții lipsiți de inhibiții încă nu apar. La un moment dat și prezentatorul însoțit de o domnișoară zebra dispăre și revine după vreo 10 minute mai vesel ca înainte. Atunci ne invită să numărăm pînă la momentul magic. Până la ora 03.00 nu ajunge la 0, după ce a început numărătoarea in-

versă de la trei. În schimb, i se alătură pe bar doi tipi curajoși care vor să deschidă show-ul erotic cu o încălzire prematură. Noi ne retragem în timp ce băieții se cred Tarzan în junglă și le mulțumim celor din Skye pentru seara nemaipomenită. Ieri dimineață pe Facebook (nr. duminică, ora 11.00) o domnișoară postase înregistrarea ei din club de la ora 04.30 pe platforma de socializare. În cele 44 de secunde se putea observa cum un bărbat dezbrăcat se juca cu imaginația fetelor rămase în club ascunzându-și sexul în pumn. Și fetele se etichetau împrejurul lui. ■

DANS PE LOC REPAUS

Un buchet de melodii pentru femei

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobrovicenu@opiniastudenteasca.ro

În Sala Gaudeamus a Casei de Cultură a Studenților au răsunat melodii de dragoste și cite un „La mulți ani”, închinatelor femeilor. „Vinovați” au fost cei de la Opis Band care s-au gândit ca în loc de mărtișoare să facă drept cadouri cover-uri după Tom Jones, Ray Charles sau Caro Emerald, în concertul lor de pe 7 martie.

Irina și Bogdan și-au împărțit melodiile și au cîntat cînd în duet, cînd separat. Ori de cite ori venea rîndul unuia dintre ei să fie în centrul scenei, celălalt le acompania pe cele două backing vocalists și încerca să prindă ritmul pașilor lor. De puține ori Irina și-a apropiat călcîiul pantofului roșu de vîrfurile celuilalt picior, ca în semn de repaus, căci pe toată durata spectacolului a dansat, mișcîndu-și frumos umerii sau încercînd cîteva pași de *cha-cha*. Ca atunci cînd a început melodia „Sway” și a încercat să-l convingă și pe Bogdan să-i ia exemplul.

Deși orchestra și soliștii tot îmbiau publicul la dans, chiar lângă ei, pe scenă, spectatorii s-au mulțumit doar să-și miște capul într-o parte și alta, pe ritm. Cîteva fete mai curajoase s-au ridicat în picioare și, uifîndu-se să nu fie prea mulți ochi ațintiți asupra lor, au început să se zbîntuie auzind melodia lui Tom Jones, „Kiss”. „Așa mai veniți de-acasă, cîntăm și noi cu mai multă voioșie”, a glumit Irina cu o urmă de dojeneală.

O singură piesă din repertoriu, „Spune inimii să bată”, a fost în limba română, cea compusă de Liviu, trombonistul trupei. Nu doar interpretarea Irinei a strîns ecouri de urale, ci și cuvintele instrumentistului, care nu ar vrea decît un singur lucru, ca „publicul să vină mai des la spectacole. Aici, pe scenă, nu va fi niciodată păcălit cu nimic”. Dar chiar dacă melodiile din timpul concertului au fost recunoscute și fredonate de cei din sală, fiecare cîntec început părea mai degrabă o ghicitoare. Cîte-un „cine cîntă asta? Nu-mi dau seama” era scăpat printre scaune, pînă ce ritmul începea să pară cunoscut. În schimb, felul în care au fost îmbinate piesele a ridicat cîteva sprîncene.

Cine ar fi crezut că Michael Jackson, cu a sa „Billie Jean”, s-ar împăca atît de bine cu Tom Jones și Caro Emerald? „Astăzi avem un program mai special și chiar am legat cîteva piese între ele. Credeați că nu putem?”, răsuna glasul Irinei din microfon, de parcă ar fi ghicit gîndurile celor din sală.

Tot din programul special a făcut parte și momentul în care Petran Paveliuc, profesorul de la Casa Studenților, al copiilor care vin la el ca să îi învețe să cînte, a apărut pe scenă. Din toate colțurile s-au iscat deodată urale pe mai multe voci, semn că discipolii săi erau acolo. „Hit the Road Jack” a pornit o avalanșă, zgribulită de chitara și vocea lui Paveliuc și întărită de instrumentiștii și soliștii Opis Band. Totul pentru doamnele din sală. ■

PUNCTUL PE VIP

Informatică predată de Obama

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

Tuturor ne place să ne uităm la seriale. Fie că-i vorba de o zi înaintea examenelor finale sau că ceasul bate ora 4.00 dimineața, nimeni nu s-ar îndura să scape finalul din Big Bang Theory pentru a-și mulțumi somnul. Iar regula este valabilă și atunci cînd ești președintele Statelor Unite ale Americii. Într-un articol de acum cîteva luni, Barack Obama recunoștea că atunci cînd se întoarce de la Birol Oval urmărește Game of Thrones, Boardwalk Empire sau Breaking Bad despre care i-a instruit pe cei din jurul său să nu-i dea *spoilers*, deoarece a rămas în urmă. Totodată, glumind, spunea că „tipul ăsta rezolvă multe lucruri” făcînd referire la protagonistul din House of Cards, Frank Underwood, pe care este „puțin invidios”.

De aceea, președintelui i-a fost oferită șansa să apară într-un nou show de televiziune, care i-a pus pe jar pe americani. Este vorba despre Cosmos: A Spacetime Odyssey, care este un remake al unui serial popular al anilor '80 ce avea misiunea de a populariza știința și cercetarea – Cosmos. În serialul original prezentatorul Carl Sagan și-a făcut treaba atît de bine, încît Societatea Americană Astronomică acordă anual o medalie în numele său.

Deși premiera care va fi redată în 181 de țări pe 220 de canale a avut loc duminică 9 martie, cei de la Casa Albă au avut șansa să vadă cu o săptămînă mai devreme primul episod. Iar președintele a fost atît de impresionat încît într-un clip ce introduce Cosmos: A Spacetime Odyssey, Obama invită spectatorii să explo-

„Vă arăt eu cum se programează.”

reze noi frontiere și să-și imagineze „posibilitățile nelimitate ale viitorului”.

Un alt motiv pentru care președintele a ales să facă respectivul clip se datorează probabil și interesului pe care acesta îl are pentru știință și cercetare. Iar aici este de reamintit că în decembrie anul trecut acesta îi îndemna pe americani să învețe informatică. „Nu cumpărați un joc pe calculator. Creați unul. Nu copiați o aplicație, ajutați să o concepeți. Nu te juca pe telefon, programează-l”. Această inițiativă pare un pas bun avînd în vedere că rata șomajului din Statele Unite a crescut la 6.7%. După cum spunea și acesta, oricine poate învăța limbaje de programare, chiar și oamenii străzii, un caz concret fiind cel al lui Leo Grand, care după ce a învățat cum se face a realizat o aplicație pentru platformele Android și iOS. ■